

Giới thiệu Phượng Hoàng Cầm

Vốn nghĩ rằng lần này về sẽ tụ họp với chị mình, người mà cô 17 năm xa cách. Nhưng thật không ngờ, cô lại đón lấy người chị bị người khác hãm hại, mất đi đôi mắt. Bạch Khả Nghi, cô sẽ chẳng thể tha thứ cho từng một, từng một kẻ làm hại chị cô. Gì mà cấm trại ngã xuống vách núi, cái gì tình yêu đẹp, gì mà thiên tài âm nhạc. Cô sẽ tìm đến từng kẻ một, lấy đi từng chút, từng chút mang từ thân đến với bọn họ.

bạn gì ơi, bạn tới lượt thi chưa, có thể cho kính mượn vĩ cầm của bạn được không, mình sẽ hậu tạ" Thảo Yên đỏ mặt nhìn cây vĩ cầm trong tay Khả Nghi.

"A" Khả Nghi ngược mặt nhìn Thảo Yên rồi nhìn 2 chàng trai bên cạnh, môi bỗng kéo một nụ cười rất duyên. Không khí nhất thời có chút khó tiêu, bởi cô gái đang cười lại mang mặc nạ ngân bạc nhưng lại mang đôi mắt sâu hút như giếng cổ.

"bạn muốn mượn Cầm?"

"có thể hay không" Thảo Yên nhìn Khả Nghi lộ lên ánh mắt ngân ngấn nước, tựa chớp chớp, chỉ cần người phía trước lắc đầu, lệ sẽ trào ra.

"có thể, tuy nhiên có điều kiện" Khả Nghi chăm chú nhìn cây vĩ trong tay.

"điều kiện gì?" Thảo Yên lo lắng nhìn Khả Nghi, dù điều kiện gì cô cũng phải lấy cho bằng được, bởi cô không có thời gian.

Truyện teen Phượng Hoàng Cầm hứa hẹn sẽ là một trong những tựa truyện đầy thú vị và thu hút xoay quanh về chiếc vĩ cầm. Cùng đọc truyện và khám phá nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Học Viện Thiên Uy

Chương 1: Học viện Thiên Uy

Học viện Thiên Uy là một trong 3 học viện đạt cấp quốc gia cả nước. Không phải ai cũng có khả năng bước chân vào ngôi trường này. Nơi đây tập hợp hơn 1500 học viên theo các khóa năng khiếu nghệ thuật. Có thể nói đây là nơi quy tụ những thiên tài của đất nước.

Hôm nay, bầu không khí của học viện mang chút quý dị, bầu trời không có chút gì là dấu hiệu có vẻ sắp mưa hay giông bão tới, có chăng là đám mây đen cứ quẩn quay không chịu rời đi, làm người ta có cảm giác rất khó chịu. Mà bên trong, từng âm điệu vang lên, réo rắt nhảy nhót bên tai mỗi người, từng chút nhẹ nhàng, chút sâu lắng hay sự hào hùng vang lên. Hay những điệu múa uốn lượn mang tâm hồn người khác cuốn về đâu. Đúng vậy, hôm nay là một ngày đặc biệt, ngày của những nỗ lực nửa năm của mỗi học viên được thể hiện. Một năm học của học viên sẽ có 2 kỳ thi và 3 kỳ kiểm sát. Có một điều hay là học viện sẽ dựa vào thành tích của mỗi kỳ thi mà trao chức hội trưởng hội học viên của học cho người xuất sắc nhất. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc thể hiện sự cấp bậc của từng học viên cũng như địa vị của người đó trong học viện Thiên Uy. Đúng như cái tên của học viện. Nơi đây hoàn toàn là nơi chỉ có cầm kỳ thi họa. Ai tài hoa thì người đó có địa vị. Ở một góc khuất của sân khấu, nơi đó có một cô gái đeo tai nghe, sau lưng mang một cây vĩ cầm, bên eo thon quấn một vòng chuông nhỏ. Không quá đặc biệt để người ta chú ý, chỉ là cảm giác khi nhìn vào cô gái, dưới chiếc mũ ấy như là đôi môi khẽ nhếch lên, chính là giễu cợt hay bị ai, quý dị đều không thấu.

Có một quy định rất rõ ràng ai là người đạt được tất cả điểm của cầm kỳ thi họa với số điểm cao, người đó là hội trưởng, còn 4 vị trí á quân sẽ là bốn phó trưởng cho 4 lĩnh vực ở học viện.

"Uy Hải, làm sao giờ, cầm của mình" thiếu nữ với đôi mắt ngấn nước nhìn chàng trai có mái tóc rất nghệ sỹ, mớ tóc vàng nâu thêm chút sợi tím ngay trước mái, đôi mắt nâu sâu hút, bóng dáng thật cao, quả là đúng mỹ nam, đứng cùng cô gái thật rất đẹp mắt.

"Đã gọi cho Chu Phụng chưa? Vĩ cầm là thứ không thể rời khỏi thân, vậy mà lại để cho người khác giữ là sao?"

"không gọi được, mình nào biết, mọi khi.."

"Hỏi xem ai đó có thể cho cậu mượn cầm không, mình vừa nhận được tin Chu Phụng trên đường đến đây gặp tai nạn rồi"

"sao lại tai nạn vào lúc này chứ? Vĩ cầm của mình là Lục Cầm, kích thước cùng âm thanh hoàn toàn khác với vĩ cầm bình thường. Giờ phải làm sao?"

"đánh phải bỏ cuộc chứ sao bây giờ"

"không thể, Uy Hải." Thảo Yên nhìn Uy Hải cầu cứu, cô không thể bỏ phần thi này, các phần khác cô có thể bỏ, nhưng cảm thì không thể, đó là phần mà cô tài giỏi nhất, điều đáng nói là cô sẽ không nhường chiếc ghế phó trưởng Cử. Tuyệt đối không.

Uy Hải trầm ngâm nhìn Thảo Yên, nếu không phải thường ngày tính tình tiểu thư thì hôm nay...

"Uy Hải, kia có phải." Công Khôi lôi kéo Uy Hải nhìn về phía góc của sân khấu, nơi đó có cô gái ăn vận rất lạ mắt, như một dân tộc ở Mông Cổ, nhưng lại đội một chiếc mũ lưỡi trai, đang loay hoay tháo cây vĩ cầm ra khỏi hộp đàn.

"kia, Lục Cử, Uy Hải." Thảo Yên mừng như phát điên, phải nói, Lục Cử là một trong tứ cầm đặc biệt không phải ai cũng có thể dùng được vĩ cầm này. Nhưng không phải nói là chỉ có duy nhất 4 cây vĩ cầm thôi sao? Nhưng vấn đề này được cô bỏ qua nhanh, đơn giản hiện tại cô cần cây cầm đó, vậy nên kéo Uy Hải chạy về phía cô gái.

"bạn gì ơi, bạn tới lượt thi chưa, có thể cho kính mượn vĩ cầm của bạn được không, mình sẽ hậu tạ" Thảo Yên đỏ mặt nhìn cây vĩ cầm trong tay Khả Nghi.

"A" Khả Nghi ngược mặt nhìn Thảo Yên rồi nhìn 2 chàng trai bên cạnh, môi bỗng kéo một nụ cười rất duyên. Không khí nhất thời có chút khó tiêu, bởi cô gái đang cười lại mang mặc nạ ngân bạc nhưng lại mang đôi mắt sâu hút như giếng cổ.

"bạn muốn mượn Cử?"

"có thể hay không" Thảo Yên nhìn Khả Nghi lộ lên ánh mắt ngân ngấn nước, tựa chớp chớp, chỉ cần người phía trước lắc đầu, lệ sẽ trào ra.

"có thể, tuy nhiên có điều kiện" Khả Nghi chăm chú nhìn cây vĩ cầm trong tay.

"điều kiện gì?" Thảo Yên lo lắng nhìn Khả Nghi, dù điều kiện gì cô cũng phải lấy cho bằng được, bởi cô không có thời gian.

"A, chỉ là hiện tại mình không nghĩ ra, nhưng mình muốn cậu ta sẽ thực hiện điều kiện của mình. Nếu được thì thành giao" Khả Nghi chỉ Uy Hải đang dùng ánh mắt kính thường nhìn cô khi cô nói tới điều kiện, môi bỗng cô tựa tiểu phi tiểu cười nhìn Uy Hải một chút si mê cho người ta có cảm giác cô hâm mộ chàng trai này.

"chuyện này..." Thảo Yên cắn môi nhìn Khả Nghi rồi nhìn về phía Uy Hải, người đó ...

"được, miễn sao điều kiện của bạn trong khả năng của tôi." Uy Hải nhìn dáng vẻ khó chịu của Thảo Yên không đành lòng, dù sao cũng chỉ là 1 điều kiện, mà người phía trước nhìn rất hâm mộ mình, cũng lắm là một buổi đi chơi mà thôi.

"được, thành giao, cây cầm này cho bạn mượn, chỉ là dùng được hay không thì mình không biết a, vì nó rất - đặc - biệt" Khả Nghi nhìn tựa thiếu điều sẽ không muốn điều đó diễn ra, luyến tiếc đưa cầm cho Thảo Yên.

"chính nó, không sai" Bỏ qua lời khuyên cáo của Khả Nghi vội ôm lấy cầm chạy về hướng sân khấu.

"bạn của cậu sẽ không nhìn nhầm vĩ cầm chứ?" Khả Nghi ngờ ngác nhìn 2 chàng trai.

"bạn là học viên lớp nào, hình như bạn là người mới? Tên bạn là gì vậy" Công Khôi tò mò hỏi.

"Khả Nghi, Bạch Khả Nghi" nói rồi cô bước về phía sân khấu nụ cười khế trên môi, chuyện hay còn đang phía trước.

"học viên tiếp theo, Vũ Thảo Yên, lớp Cử"

"có học viên" Thảo Yên hít thở thật sâu, nụ cười trên môi làm mê mẩn cả không gian, quả là hoa khôi, làn váy dài xanh nhạt, viền hoa văn nhẹ nhàng lay theo thân mình, tựa như tiên nữ, Vĩ cầm vang lên, nhẹ nhàng, bay bổng, gió nhẹ nhàng vây lấy cô gái đang say với tiếng đàn của mình. âm nhạc như khiến mọi người hòa với mây bồng bềnh, nhẹ nhàng và thanh mảnh.

"đình"

Một nốt nhạc bị kéo sai vang lên vào phút cuối trước ngõ ngừng của hội trường. Kết thúc bản nhạc là đoạn lên cao, nhưng lại vang lên âm thanh thô của lệch âm, làm người ta chột cứng lại, rất khó nghe. Điều đáng kinh ngạc hơn đây là lỗi của Thảo Yên, người phải nói là rất chuyên nghiệp trong Vĩ cầm nha, làm sao có thể, họ có nghe lắm không.

Thảo Yên ngờ ngác nhìn mọi người, tay run run không thể tin được, sao có thể? Rõ ràng bài này cô đã tập rất lâu, lần nào cũng hoàn cả, sao có thể phát ra âm thanh thô bỉ đó được.

Uy Hải, Công Khôi cùng 5 vị ban giám khảo cũng thất kinh nhìn Thảo Yên, điều này sao có thể, phải biết rằng, cô gái này lên 4 đã ôm vĩ cầm, là một người có tài năng thiên phú với cầm. Nhưng vừa rồi rõ ràng ngoài nốt cao độ cuối cùng bị lỗi thì hầu như toàn bài nghe thì có vẻ thanh, bổng nhưng là ai am hiểu sẽ cảm thấy đó là một bài của kẻ mới tập.

Khả Nghi nhếch môi nhìn Thảo Yên, cô điều chỉnh lại nét mặt đi về phía Thảo Yên.

"tại sao lại bị lỗi?" Uy Hải nhìn Thảo Yên đang ngơ ngác khó hiểu.

"mình không biết, rõ ràng lúc trước không phải như thế"

"hay cậu không quen với cảm" Công Khôi đột nhiên mở miệng nhắc nhở.

"rõ ràng nó là Lục Cẩm mà" Thảo Yên nhăn mày nhìn cây cảm.

"ai nói với bạn là Lục Cẩm? Mình không có duyên với Lục Cẩm" Khả Nghi từ tốn nói, đưa tay lấy lại cây vĩ, vuốt ve nó.

"không phải Lục Cẩm? Vậy sao bạn lại đưa cho mình?" nên tức giận trong lòng, Thảo Yên chất vấn.

"a, giờ trách mình? Ngay từ đầu mình không hề thừa nhận đây là Lục Cẩm và mình cũng đã khuyến cáo vĩ của mình rất đặc biệt và bạn dùng được hay không thì không biết. Đừng chứ." Khả Nghi vô tội nhìn 3 người.

"không phải Lục Cẩm vậy nó là gì? Bề ngoài, kích thước, đều giống mà." Công Khôi khó hiểu nhìn.

"Vĩ của mình là Phượng Cẩm" nói xong quay người bước lên sân khấu bỏ lại 3 người với nét mặt khó tin cùng co rút sợ hãi.

"Phượng...Cẩm... Sao lại." 3 người nhìn nhau không biết nên nói gì, Phượng Cẩm là vĩ cảm đạt cảnh giới nhất cảm, Phượng ý chỉ là hoàng, là cây vĩ đứng đầu trong tứ cảm và là cây vĩ có linh tính, nó có thể giết chết các âm của cảm khác, nhưng thế giới chỉ có duy nhất 1 Phượng Cẩm và phải hiểu rằng không phải ai cũng có khả năng dùng được cây cảm này.

"Bạch Khả Nghi...em là thí sinh?" ban giám khảo nhú mày nhìn cô gái.

"vâng, em muốn làm học viên của học viện" tay tháo mũ ra, mái tóc đen dài buông xuống, hòa với gió nhẹ nhàng tung bay.

Nhất thời cả hội trường ngẩn ngơ nhìn thiếu nữ đứng trên sân khấu, tựa điều gì đó rất đẹp, rất thu hút.

"Nếu đã vậy thì mời em biểu diễn, còn nữa, đừng ra về bí mật, tháo mặt nạ của em xuống" một vị ban giám khảo rất , phải nói là rất đẹp trai, mái tóc bạc, đôi mắt đen nếu so với nam nhân trong tranh còn hấp dẫn hơn nha.

"anh rất tuần mỹ nha, kết thúc em sẽ tháo mặt nạ" đáp lại sự cộc cằn là điều dừng dừng cùng chút đùa của Khả Nghi. Không khí có chút ngưng đọng cô gái đó cư nhiên công khai nói giáo sư Khôi Bản là tuần mỹ, gan quá lớn. Mọi người còn đang bàn tán về câu tuần mỹ thì một âm thanh tinh tú vang lên, như gió, như mây mang theo hương cỏ mùa xuân của nơi thảo nguyên, tươi mát nhẹ nhàng, làm cho người ta đang thấy mình đang nằm trên thảm cỏ nơi xa, rất dịu nhẹ, ngạc nhiên hơn là âm thanh ấy khiến người ta gửi được hương thơm của hoa cỏ đại mới chớm nở. Thiên tài, quả thiên tài.

"dừng lại"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đều Là Rác Thải Đi

Không khí có chút khó hiểu, rõ ràng tiếng đàn rất tuyệt ấy vậy mà giáo sư Khôi Bản lại bảo dừng, mọi người khó hiểu nhìn vị giáo sư trẻ tuổi, tuy nói là vị giáo sư khó tính nhất của học viện, nhưng cũng không nên cắt ngang bài của thí sinh. Chưa nói đây đang là bản nhạc hay nhất từ đầu tới giờ, nếu đem so với hoa khôi Thảo Yên còn hay hơn nha.

“thầy muốn chỉ giáo ạ” Khả Nghi dừng động tác, mỉm cười nhìn vị ban giám khảo đang ngồi phía dưới, tay đang gõ gõ từng nhịp phóng ánh mắt nghi ngờ về phía cô.

“em coi học viện này là thứ rác thải bên ga tàu? Làm lại đoạn vừa rồi cho tôi”

Lời vừa nói ra rất có trọng lực nha, mọi người hít một cái thật sâu, khó thở, bản nhạc ấy lại bị giáo sư xem là biểu diễn đường phố, mà còn là chỗ ga tàu, đó chẳng phải là sự sỉ nhục sao? Ga tàu? Là chỗ cho kẻ không chuyên ngay cả cái tên nghiệp dư cũng coi là nhục nhã cho 2 từ nghiệp dư.

“đó là Phượng Cẩm sao?” Thảo Yên nhếch môi cười giễu cợt, lần này thì hay rồi, gì mà Phượng cảm chứ, lúc đầu khi nhạc cất lên, cô đã sợ, rất sợ,

không tin bản nhạc ấy... nhưng giờ, đúng vậy, Phượng cảm không phải ai cũng có thể dùng, hơn nữa, giáo sư đã nói bài vừa rồi giống như mấy kẻ xin tiền nơi ga tàu còn gì. từ đầu cô không nên tin đó là Phượng Cẩm.

Uy Hải và Công Khôi không trả lời câu nói của Thảo Yên, mỗi người mang một chút suy tư nhìn cô gái bóng dáng nhỏ trên sân khấu, tựa yếu đuối nhưng không biết yếu đuối chỗ nào.

“tôi bảo em làm lại”

“à” Khả Nghi giật mình nhìn chằm chằm vị giáo sư đang tức giận đi về phía mình, mím môi khó chịu.

“còn a ê gì, kéo lại đoạn lúc này cho tôi, son dòng 3 lên cao 2, mi dòng 5 hạ 1, đây là học viện quốc gia chứ không phải nơi biểu diễn những thứ rác rưởi ngoài kia.”

“được” nụ cười gian trên môi mỏng Khả Nghi, muốn dò năng lực của cô?

Mọi người khó hiểu nhìn màn vừa rồi, giáo sư hôm nay làm sao vậy? mọi cuộc thi trước kia không hề như vậy, giáo sư cũng sẽ không tự mình chỉnh cho học viên, càng không nói là...

“làm lại”

Không ai dám ngăn cản, cứ sau mỗi lần làm lại vì cảm lại cất lên, thanh âm cũng như vậy, không chút thanh điệu, họ đang nghi ngờ cô gái, liệu đây là người biểu diễn thành phố thôi hay vị tiểu thư nào đó, muốn tìm cách vào đây, chỉ để làm tâm điểm??

“dừng, cô còn muốn kéo đoạn rác thải này?” Khôi Bản lạnh nhạt nhìn Khả Nghi, có trời mới biết lòng anh ta đang giận đến độ nào.

“thế nào là rác? Nếu thầy nói đây là bản nhạc rác thải, vậy hẳn những bản nhạc được cất lên từ học viện này đều là rác thải hết đi”

A lời này là có ý gì? Mọi người kinh ngạc với lời nói vừa rồi nha, ta nhìn người, người nhìn ta, vì sao???

“tự cao” Công Khôi tỏ vẻ kinh thường nói.

“hừ” Thảo Yên căm tức nhìn Khả Nghi, quả là nhục, dám sỉ nhục học viện.

“bớt lời đi, nếu muốn vào học viện thì kéo cho hoàn chỉnh, bản nhạc vừa rồi là rác so với thứ đang trên tay cô, tốt nhất đừng làm ô uế nó.” Hẳn thật hận, tại sao có cô gái cứng đầu vậy? khả năng là hơn thế nhưng lại làm điều ngu ngốc này, mặc dù lòng hẳn giận với hành vi của cô gái này, nhưng hẳn cũng chỉ có thể lạnh nhạt.

“nếu thầy đã nói vậy, hẳn đây là vé đi vào học viện?” Khả Nghi cười cười nhìn Khôi Bản, quả nhiên cô thắng.

“đúng vậy, tuy nhiên nếu không đạt yêu cầu của tôi, hẳn em nên rút khỏi nơi đây” vòng hai tay trước ngực tỏ vẻ nghi ngờ nhìn cô, môi nhếch lên nụ cười thách thức.

“được thành giao” cô biết cô đã thắng, giờ thì cho họ thấy một chút năng lực của cô thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Sự kiện tuần trước đã làm chấn động cả học viện, giáo sư thu học trò, chuyện chưa từng xảy ra, một khúc nhạc kinh thiên phá đi mức đánh giá sự tuyệt vời về cảm của học viện từ trước đến nay. Bầu không khí sôi sục chờ đón cô gái lạ ấy, đôi mắt sâu như giếng cổ, khuôn mặt tuyệt mỹ cùng nụ cười hòa tan mọi thứ, bọn họ có nên chọn cô ấy làm hoa khôi của học viện không đây, không, hoa khôi ấy không xứng với vẻ đẹp của cô ấy. Trái ngược với không khí bên ngoài là một bầu không khí trầm lặng, dường như không khí ở trong lớp rất khó thở, bọn họ vẫn nhớ, khi cô gái đó tháo mặt nạ xuống, khuôn mặt ấy rất giống với Châu Nghi, học viên mới nhập học cách đây nửa năm, tuy Châu Nghi không trang điểm như cô gái đó, nhưng nét tương đồng rất giống nhau chỉ là đôi mắt.. không phải Châu Nghi một tháng trước bị thương và...mọi người tò mò nhìn nhóm 3 người kia, tìm kiếm chút gì đó dị thường, chỉ là vẫn không tìm ra. Nói về Châu Nghi, mặc dù nhập học nửa năm nhưng Thi học và Vũ nghệ rất đẹp, rất có tiềm năng, tính tình lại hòa đồng, chỉ tiếc..

"Uy Hải, người đó, có phải hay không quan hệ với Châu Nghi?" Thảo Yên hồ hững nhìn ra khung cửa hỏi, giống như đã biết được đáp án.

"không biết" Khả Nghi cái tên đó, thật sự rất giống, nhưng là tại sao lại xuất hiện vào lúc này? Và một khúc nhạc ấy, Uy Hải nhắm mắt, trong tâm thức hiện lên nụ cười trong nắng của ai đó.

Công Khôi lẳng lặng nhìn biểu hiện của 2 người, một chút trực giác báo với cậu rằng có chuyện sắp diễn ra.

Biệt thự Bạch gia.

"Triệu Thiên, anh lăn ra đây cho tôi" Khả Nghi trên đường về nhà thì nhận được điện thoại của gia gia nói cái tên đáng ghét Triệu Thiên đã trốn theo cô từ Mộng Cô tới đây. Và gia gia bắt cô phải chăm sóc cho cái "tên nhóc" lớn hơn cô 5 tuổi, hỏi có tức không, cái tên dai như cao su.

"Đã về? Đừng nóng, đây là hợp đồng a, có lợi không có hại, điều kiện duy nhất là cho tiểu Thiên ở đây" soái ca, phải nói là soái ca, chỉ đơn giản áo sơ mi cùng tây đen cũng đủ làm tan chảy trái tim của khối cô gái, mái tóc nâu, mày rậm, mũi cao, đôi mắt xanh nước biển đặc trưng của nước mỹ, nụ cười ngọt ngào lấy lòng tặng cho tiểu Nghi. Đưa tập tài liệu cho tiểu Nghi đang uống nước ừng ực để hạ hỏa, nhìn rất mắt thẩm mỹ. Hần tự hỏi tại sao Bạch gia gia lại nói cô nhóc này hiền nhất quả đất đây?

"không hợp đồng gì hết, anh mau rút về Bạch gia mau cho tôi" Khả Nghi túm lấy cổ áo của Triệu Thiên lôi kéo ra cửa.

"tóm gọn tất cả từ việc ăn uống ngủ nghỉ của tiểu Nghi, tiểu Thiên sẽ chịu trách nhiệm, e hèm, tiểu Thiên chịu khổ tí làm quản gia cho tiểu Bạch Nghi, món ăn Pháp rất hấp dẫn nha, còn món súp của Nga, món cà ri, món gà Bắc Kinh ai chà.." Triệu Thiên mặc dù bị lôi kéo ra khỏi cửa rất mất hình tượng nhưng vẫn huyền thuyên kể mấy món ăn làm người ta muốn ực một cái. Tiểu Thiên nhìn cô gái đang do dự trước mặt cười gian.

Tiểu tử đáng ghét, biết cô chỉ biết có lộc ăn nên đưa ra cái điều kiện ấy, quả thật cô cái gì cũng tốt trừ cái ăn là không tốt, không những vậy, món cô ăn phải thật hoàn hảo, mà tay nghề của tên này quả xứng làm đầu bếp ở nhà hàng cao cấp. nghĩ đi tính lại, dù sao cái biệt thự này của gia gia cũng lớn, để tiểu tử ấy ở lại cũng không sao, lại có lộc ăn, quyết định vậy. Khả Nghi nhìn tiểu Thiên cảnh cáo.

"được, cho anh ở đây, nhưng phải tuân theo yêu cầu của tôi. Và không quản sự tự do của tôi càng không làm mất trái hay phải cho gia gia, để tôi phát hiện ra... cẩn thận tôi móc mắt anh ra"

"được, được, dù sao anh tới đây là để đi làm chứ không phải để giám sát Tiểu Bạch Nghi em" lấy lại phong độ đi vào nhà.

"anh thì có việc gì ở đây? Đói rồi?" tiểu Nghi đặt mình trên đệm ghế nhắm mắt, mấy hôm nay thật là mệt, phải sắp xếp lại trình tự một chút, vậy mà tốn cả mấy ngày nay, mai còn phải tới học viện nữa. ghét thật.

"được, lên thay đồ đi, xuống là có đồ ăn ngon ngay, nhưng nhớ không được ngủ trong phòng, nếu không cuộc của anh sẽ thay em ăn cửa a." tiểu Thiên hung hăng nói với cô, cũng phải mỗi lần mệt là cô ngủ say, mà điều này theo cái tên này là không tôn trọng gì gì đối với món ăn hần bỏ công ra làm.

Cổng học viện Thiên Uy

Chị, đây là ngôi trường mà chị từng học, em cũng vào rồi đấy, vào một cách oanh oanh liệt liệt, em muốn cho họ biết cảm giác mà chị đã nhận được từ đây, từng chút, từng chút một. Chị chờ em. Đưa tay phải đặt lên trái tim đang thốn thức của mình, gặp người trước cánh cổng của học viện, cô Bạch Khả Nghi thề, cô sẽ lôi từng kẻ hại chị cô từ đỉnh cao xuống địa ngục và lột ra khỏi cổng trường này.

"cô đang làm gì ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

"a, chào giáo sư, hần là thầy không quên hôm nay em tới nhận lớp chứ?"

"đi theo tôi" Khôi Bân lạnh nhạt lướt qua Khả Nghi, hần vừa rồi nhìn thấy động tác đó, nhất thời không nhớ rõ nó biểu hiện cái gì, nhưng nhất định không phải là điều hay.

Ở một nơi nào đó.

“cha tới rồi” một phụ nhân trung niên tầm ba lăm nét mặt đau lòng ngồi cạnh giường, trên giường là cô gái với dải băng trắng quanh mắt.

“con bé vẫn chưa tỉnh sao?”

“từ lần gặp lại tiểu Khả, con bé vẫn chưa tỉnh lần nào, bác sĩ phải chuyển dịch vào cơ thể cho con bé, cha, đây là sao, đang an ổn...” đến bây giờ bà vẫn không thể tin được, con gái của bà lại nằm trên giường trong tình trạng này, ngày ngày nhìn con bé nằm im, tim bà đau thắt từng chút theo từng giây.

“không sao, mọi chuyện sẽ ổn, cha sẽ tìm cách chữa cho tiểu Châu, con phải giữ sức khỏe còn chăm sóc con bé.” Ông vuốt mái tóc an ủi con gái mình, đau lòng nhìn cô cháu gái của ông đang im lặng nằm đó.

“cha, gọi tiểu Kha về được không? Chỉ có con bé mới làm chị nó tỉnh, con không muốn 2 đứa con của con, đứa nằm im lặng không cảm xúc ở đây, còn đứa lại chạy đi thay thế chị nó, con không muốn”

“con có thể gọi tiểu Kha về sao? sau khi nó nhìn thấy người chị, người mà nó thần tượng, yêu quý nằm trên giường như vậy sao? Con nên biết, chính sự ích kỷ của con đã gieo mìn tiêu cho con bé suốt 17 năm qua” ông thở dài nhìn con gái của mình. Phải chi 17 năm trước con gái ông không giao tiểu Khả cho ông, để con bé lớn lên với chị nó, rồi nếu sinh nhật lên 3 của tiểu Khả, mẹ nó không gửi bức thư cho nó, thì làm sao một cô gái lại ngày đêm khổ cực, chỉ để làm em gái của tiểu Châu, niềm tin trong con bé quá lớn.

“con.., lúc đó..” bà chỉ có thể tự trách mình và khóc.

Lớp Cầm nghệ

“vĩ cầm, dương cầm các bạn chia ra 2 bên cho tôi, chúng ta có 2 tuần để tập luyện bài dự thi của mình cho việc kiểm hạch sắp tới. Và ai là người thắng trong đợt này sẽ có 1 tuần học cùng giáo sư Barry Allen tại Mỹ.”

Nghe gì chưa, là Barry Allen đó, vị giáo sư bậc tài của giới cầm, chỉ là, mọi người rất phấn khích, tuy nhiên khi nhìn bộ bốn kia thì cơ hội của họ đoạt vé quá là không có khả năng, phải biết lớp này còn có Uy Hải, Thảo Yên, Chu Phụng và Công Khôi, bốn người ấy là bốn người thiên tài được hội đồng học viên xem là ưu tú nhất, chưa kể vừa mới xuất hiện cô gái có khuôn mặt giống Châu Nghi và tài năng cũng không kém gì.

“hãy chọn cho mình một tiết mục và chọn bạn diễn với mình, cuối giờ cho tôi danh sách bài dự thi của các bạn.” nói những gì cần nói, vị giáo sư cũng không liếc nhìn xem học trò của mình đang nằm ngủ trên bàn, như thể tất cả đề không liên quan đến cô.

“Yên, đây là người tuần trước mà làm náo loạn học viện? mình xem sao mà không giống vậy” Chu Phụng vờ về cổ tay đang băng bó của mình nhìn, đây là tuần trước cô gặp tai nạn, cũng may tay chỉ bị trật nhẹ.

“chính là người đó, học trò của giáo sư Khôi Bân” Thảo Yên đưa mắt nhìn Khả Nghi, trong mắt có chút giận, có chút kinh thường, dù hôm đó bản nhạc ấy hay hơn cô, nhưng chưa chắc, bởi hôm đó cô không có chơi bằng Lục Cầm.

“nhưng sao đã vào học mà cứ đeo vĩ sau lưng vậy? sợ mất sao?”

“không biết”

Chu Phụng bĩu môi, không thèm quan tâm quay sang Công Khôi hỏi liệu chọn bài gì để dự thi, làm sang chảnh gì chứ, cũng chỉ là kẻ tiểu thư mà thôi.

Làm như không thấy điều gì trong mắt Chu Phụng, Thảo Yên nhìn Uy Hải đang chỉnh cầm, dù sao cô ta cũng sau mình, mãi mãi.

“cậu chọn được bài nào chưa?”

“Always On My Mind, cậu thấy sao?”

“được, tùy cậu” Thảo Yên cười dịu dàng nhìn Uy Hải

Phòng tập

“lý do” Khôi Bân bận rộn xem tài liệu, như không quan tâm đến lời vừa rồi của Khả Nghi. Không cần bạn diễn?

“em không chọn được ai phù hợp cả” khả Nghi vờ về chân trái đưa về mặt bất đắc dĩ ra, làm cho người ta muốn nhéo khuôn mặt ấy cho bõ ghét.

“nếu vậy tôi sẽ chọn giúp cô, chẳng lẽ cả học viện này không có ai phù hợp với cô sao?” không quan tâm cô học trò mới nhận của mình đang diễn trò gì, hần vẫn vờ như xem tài liệu.

“a, ý em không là vậy, chẳng qua là không ai đủ khả năng để tấu cùng em, vậy nên chỉ đành 1 mình nha”

“Bạch Khả Nghi, cậu quá tự cao tự đại rồi đấy” giọng nói mang tức giận, cùng lạnh lãnh vang lên sau lưng.

Chương 5: Điều Kiện

“tôi tự cao tự đại?” Khả Nghi chỉ vào mình với vẻ nghi ngờ, ánh mắt có chút buồn cười nhìn nhóm người vừa đi vào.

“hừ, cậu dù sao cũng chỉ là một học viên mới vào học viện, cậu lại dám nói rằng học viện này không có ai đủ hợp tấu cùng cậu? ngay cả hoa khôi Thảo Yên, một trong những người thiên tài của học viện cậu xem thường cũng thôi đi, nhưng Uy Hải là người giỏi nhất, à không thiên tài trong thiên tài của dương cầm mà cậu cũng dám kinh thường sao?” Chu Phụng mở miệng này kia, ai lại không biết cô rất tốt cho nhóm bạn của họ, nhưng chỉ cần nghe xong cũng đủ biết cô ta đang bêu xấu Thảo Yên, làm trò khích tướng.

“cậu cho rằng, học viện này không ai có khả năng diễn với cậu?” Uy Hải tức giận nhìn Khả Nghi, cô gái này quả là rất ngạo mạn, hẳn không thích những kẻ luôn coi mình giỏi hơn người khác.

“chuẩn luôn, học viện này không ai có khả năng theo kịp tiếng Vĩ của tôi nha, trừ 1 người ra. Nhưng không phải các người” Khả Nghi chậm nhẹ eo thon, nơi đó có các chuông nhỏ bị chạm vào vang lên tiếng đing đing rất vui tai.

“Bạch tiểu thư, cậu chưa từng hợp tấu với tụi này, thì làm sao biết được khả năng của nhóm? Cũng đừng trêu cao quá đi” Thảo Yên ghen ghét nhìn khuôn mặt xinh đẹp thoát tục của Khả Nghi, khuôn mặt này lúc trước đã từng lấy đi của cô thứ quan trọng, giờ lại quay về tính phá cô sao? Cô sẽ không dễ yên đâu.

“này nha, cầm, kỳ, thi, vũ, họa, tôi nghĩ trường này tốt nhất nếu không ai qua tôi thì phé đi là vừa” Khả Nghi vui thích nhìn biểu hiện xanh xanh tím tím của từng người, muốn đấu tài với cô sao? Đợi tới khi mọc râu đi ha.

“Bạch Khả Nghi” giáo sư Khôi Bân lạnh nhạt ngắt lời, lời này nói ra nếu muốn phiền phức thì có rất nhiều phiền phức đi, hẳn còn muốn an ổn ngồi đây.

“thôi vậy, Uy Hải, vẫn chưa quên hứa hẹn của đôi ta chứ?” Khả Nghi nháy mắt đưa tình với Uy Hải, mà bên cạnh Thảo Yên cùng Chu Phụng muốn ứa máu, gì mà hẹn hò chứ. Thảo Yên lặng lẽ cuối đầu như không nghe gì, tuy vậy trong lòng cô sớm có đề phòng, tuy không cam lòng nhưng lần đó là bất đắc dĩ, cũng tại Chu Phụng đáng ghét, tại nạn đứng dịp.

Uy Hải nhìn Thảo Yên, trong lòng có chút tư vị, rồi nhìn Khả Nghi

“không phải hẹn hò mà là điều kiện, nói đi, cậu muốn gì?”

“mình muốn cậu hợp tấu với mình”

“cái gì” đồng loạt đều hô to, trừ mỗi vị giáo sư đang ngồi xem bọn học trò hết xanh hết thất kinh nhìn tiểu cô nương này.

“không được, Uy Hải và mình đã chọn cặp” Thảo Yên tức giận hung hăng cảnh cáo Khả Nghi.

“tôi đâu hỏi cậu, đừng quên, chính cậu đã đáp ứng nha” Khả Nghi vô tội nhìn bọn họ.

“điều kiện khác đi, mình và Thảo Yên đã chọn bài rồi” Uy Hải nghe xong mày nhăn lại, hẳn cũng không muốn mạo hiểm chọn người mới, phải biết, hợp tấu rất khó, hơn nữa lần này là vé đi Mỹ.

“không có điều kiện khác” Khả Nghi lạnh lùng nhìn Uy Hải, ánh mắt ấy tựa băng hàn bao phủ lấy Uy Hải, làm hắn có cảm giác điều hòa đang giảm.

“có ai làm chứng không? Hôm đó có ai làm chứng bạn tôi đáp ứng cậu hay không?” Chu Phụng cực kỳ chán ghét Khả Nghi, đã có 1 Thảo Yên quấn lấy cậu ấy, giờ còn thêm 1 đứa nữa.

“à, giờ mấy người bác bỏ?” Khả Nghi buồn cười nhìn Chu Phụng, nghĩ cô cần cái điều kiện đó sao? Còn không biết ai nắm thóp ai đâu nha.

“đúng vậy, ai có thể làm chứng lúc đó mình đáp ứng và cậu đưa ra điều kiện?” Thảo Yên làm liều thốt ra lời này cũng không quá ngạc nhiên với Khả Nghi, nắm chặt tay Uy Hải, đáp lại ánh mắt không tin của Uy Hải, Thảo Yên khăn cầu lắc đầu, tay nắm chặt hơn.

Chương 6

“đã thế thì coi như tôi nhầm, à, nói luôn nhé, chẳng phải vé đi sang Mỹ là 10 vé sao? Lúc đó hẳn sẽ vui lắm, tập luyện cho tốt vào nhé. Biết đâu bất ngờ à” Khả Nghi kinh thường nhìn bọn họ.

“thầy, hẳn là em nên biểu diễn một mình đi” Khả Nghi hùng hăng cảnh cáo giáo sư của mình.

“à, được, tùy trò” Khôi Bản day day trán cười cười nhìn tấm lưng quay đi của Khả Nghi, ai nhức đầu rồi đây.

“giáo sư, sao có thể???” Chu Phụng, uất ức chất vấn.

“có việc gì?” lạnh nhạt nhìn Chu Phụng rồi ba người kia, hần chú ý Công Khôi từ lúc bước vào tới giờ vẫn chưa mở lời nào, chỉ quan sát Khả Nghi.

“Dạ không có gì” Chu Phụng nghe giọng lạnh nhạt của Giáo sư đành ngậm miệng lại.

“quay về tập luyện đi” Khôi Bản phiền chán đuổi họ, tiếp tục xem các tài liệu. đừng nhìn thấy 4 người đó đi chung là đã thành bạn, thực chất toàn rần rết với nhau.

Tầng thượng khu lớp Cầm

“tại sao lúc này cậu lại phủ nhận?” Uy Hải khó chịu nhìn Thảo Yên, đây không phải ích kỷ thì là gì? Hắn thật không hiểu, tại sao Thảo Yên nhất định phải bác bỏ điều kiện đó?

“nếu không bác bỏ thì sao? Cậu sẽ đi diễn cùng cô ta? Cậu lại bỏ rơi mình?” Thảo yên yếu đuối rơi lệ nhìn Uy Hải.

Đưa tay lau những giọt nước mắt rơi trên mặt Thảo Yên, lòng hắn hơi thất lại, hắn không rõ, tại sao hắn lại tức giận với Thảo Yên, hắn biết hắn sẽ không diễn với Khả Nghi, hắn sẽ không mạo hiểm tương lai của mình, nhưng vì sao? Vì sao trong góc nào đó hắn vẫn muốn giữ lại 1 điều kiện với người con gái đó, hắn không muốn hắn không có liên quan gì đến cô gái ấy.

“mình sẽ không bỏ cậu, đừng nghĩ ngợi nữa, mình đưa cậu về”

“về thôi” Thảo Yên dịu dàng đi cùng Uy Hải, lòng bất giác cảm thụ chút dịu dàng của chàng trai, 2 năm trước cô đã bỏ lỡ, lần này sẽ không? Không ai có thể lấy đi người này.

Sau khi hai người tay trong tay đi xuống thì nơi góc sân thượng có cô gái đang ngồi tựa vào tường, tai đeo phone, môi khẽ cười, nụ cười nguy hiểm, tay vỗ vỗ hộp đàn, cây vĩ tựa như nghe được ý tứ của chủ nhân mình khẽ cựa mình.

Bạch gia

Trong phòng tập, cô gái với trang phục truyền thống của dân du mục, những chiếc chuông nhỏ quanh eo thon vang lên một âm điệu tinh túy theo từng bước nhảy của cô, điệu múa như loài chim khổng tước uyển chuyển nhẹ nhàng, đôi tay trắng nõn chuyển động cùng thân hình mảnh mai, mái tóc dài được buộc hờ sau lưng, đôi mắt như thật như ảo, hòa với âm nhạc thật khiến cho người ta muốn nhìn mãi, say đắm trong từng chuyển động của cô gái.

“tệ quá, sao mỗi lần tới giờ ăn, anh đều phải lên gõ cửa thế?” Triệu Thiên này giờ vẫn đứng ở cửa nhìn tiểu cô nương hoàn thành bài múa của mình, trong mắt có chút sùng yêu kiều.

“tệ quá đúng không? Bài này quả khó, âm nhạc, điệu múa, bước chân, tay, mắt thần thái, tạm thời bất không được” tiểu Khả, cầm khăn lau mồ hôi trên trán, cô đã tập bài “Khổng vũ” này 2 ngày rồi mãi vẫn không nắm được thần thái của nó, có nên gọi cho gia gia để chỉ bảo không nhỉ? tiểu Khả trầm tư.

“không phải, bài này khó, nhưng hiện tại em cần ăn, đừng làm tổn thương các món ăn của anh chứ?” Triệu Thiên đưa bộ mặt khẩn cầu đáng thương nhìn tiểu Khả.

“phì, lần nào cũng thế, được rồi, đi ăn, em tự hỏi là món ăn nó cũng có cảm nhận sao? Vậy lỡ món ăn không ngon thì chsung có cảm nhận gì đây a?” tiểu Khả trêu đùa.

“tất nhiên... là anh không biết vì anh toàn làm món ngon”

“phải không?” tiểu Khả ngồi vào bàn, tay dùng đũa nếm món ăn, quả thật cô chưa bao giờ có phúc để hưởng món ăn tệ từ chàng trai này.

“anh không phải nói là có việc làm sao?”

“ngày mai anh mới đi nhận lớp, có vẻ rất vui, nhân tiện mai cho em một bất ngờ nho nhỏ.” Triệu Thiên ra vẻ bí mật cười nhìn tiểu Khả.

“đúng rồi, công việc em tiến độ sao rồi? gấp trặc trở gì không?” gấp thức ăn cho tiểu Khả, Triệu Thiên hỏi.

“vẫn ổn, chỉ là em đang phân vân, chơi đùa cách nào thì vui hơn, nhanh, hay từ từ đùa giỡn sẽ vui hơn”

“tiểu Châu vẫn chưa tỉnh?”

“chưa, chị ấy sẽ tỉnh vào một ngày gần đây” tiểu Khả không nói gì thêm nữa, ăn xong cô tiếp tục lên phòng tập luyện.

Triệu Thiên đau lòng nhìn Khả Nghi, không ai có thể cảm nhận được nỗi đau của tiểu Khả, vết thương ấy quá lớn đối với một cô gái vừa tròn 17. Hắn cũng đau, nhưng hắn không biết làm gì để thay cô chia bớt đau thương ấy, vậy nên hắn chỉ có thể bỏ tất cả để ở đây, bên cạnh cô gái này. Hắn lớn lên trên cánh đồng Mông Cổ, gia gia của hắn và gia gia của tiểu khả là 2 người bạn thân, chỉ là năm hắn lên 8 gia gia cũng theo ba mẹ hắn bỏ hắn về trời. Để hắn bơ vơ một cõi nơi này, lúc đó hắn được gia gia tiểu Khả mang về, lúc đó hắn gặp một tiểu nhi oa tầm 3 tuổi, khuôn mặt cực kỳ dễ thương, đôi má phớt hồng, môi nhỏ đỏ không cần son, nhưng là đang chống cằm nhìn bàn cờ trước mặt, vẻ mặt đắm chiêu, khi cô bé ngước nhìn hắn, đôi mắt sâu như giếng cổ, trong lành, man mát chiếu thẳng vào tâm trí hắn. Hắn nhớ những lúc lớn lên của tiểu nữ nhi ấy.

“tiểu Thiên ca, ca thấy bài vừa rồi hay không? Nếu đem so với chị tiểu Châu thì sao?”

“tiểu Thiên ca, ca cho nhận xét đi, muội múa có đẹp không?”

“tiểu Thiên ca, bao giờ thì muội mới gặp được chị tiểu Châu”

“tiểu Thiên ca, có thư của chị tiểu Châu nè, chị nói muội phải học tập thật tốt nha, còn nữa khi muội 17 muội sẽ gặp chị tiểu Châu, tò mò ghê, bộ dáng chị sẽ thế nào ta? Ca, muội nghe gia gia nói, muội và chị tiểu Châu rất giống nhau nha”

Hắn còn nhớ giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt của cô bé, lần đầu tiên cô bé khóc, khóc khi thấy mẹ dẫn cô vào phòng bệnh, nói đây là chị cô, cô chỉ rơi lệ, rơi lệ nhìn chị gái cso khuôn mặt giống mình đang nằm đó, đôi mắt quần dài băng trắng tinh, thanh tịnh nằm đó, mẹ cô nói, chị cô đi học bên ngoài bị ngã xuống vực, đôi mắt đã không thể nhìn thấy, hiện tại vẫn chưa tỉnh. Hắn nhìn cô khóc một đêm bên chị rồi bỏ đi biệt tích một tuần, tới khi quay lại, cả người máu me, bàn tay rướm máu, khuôn mặt tái nhợt, tay ôm cây Phượng cầm của bộ tộc, mặc kệ ai hỏi ai nói gì, cô cũng không nghe, cô chỉ yên lặng nhìn chị, đưa tay vuốt lên khuôn mặt ấy thì thầm một câu. Rồi bất giác nâng tay lên, kéo vĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Vũ gia

“nghỉ tay một chút đã con gái” một phụ nữ trung niên mang nét đoan trang tao nhã đưa tay lau mồ hôi cho Thảo Yên.

“đừng có cố quá sức, phải giữ sức khỏe biết chưa?” bà cưng chiều nhìn con gái.

“dạ, con biết rồi mẹ, chỉ là con cần phải tập luyện nhiều, nếu không cha sẽ rất buồn” nói đến Vũ Khiêm, cha cô, tự thâm tâm cô có chút lạnh. lần trước chỉ vì bài thi hồng mà ông đã phạt cô quỳ ở phòng suốt một ngày liền.

“đừng để ý đến cha con, ông ấy làm vậy cũng là tốt cho con thôi, đúng rồi, tối mai hãy gọi Uy Hải tới ăn tối nhé. Cũng lâu rồi thằng bé không đến nhà chơi.”

“dạ, mai sẽ mời cậu ấy” Thảo Yên mặt hơi ửng đỏ nhìn mẹ.

“xem, xem, con gái mẹ đúng là lớn rồi, có chút tình rung động rồi kìa” bà trêu

“mẹ thật là, chúng con chỉ là..chỉ là bạn thôi” Thảo yên xấu hổ quay đầu tiếp tục kéo cầm.

Bà nhìn đứa con gái ngày đêm tập luyện cố gắng vì Vũ gia mà càng thêm yêu thương. Chỉ mong con bé sẽ có hạnh phúc của mình và nó yêu vĩ cầm thực

sự.

Học viện Thiên Uy

Trong phòng tập, không khí cực kỳ yên tĩnh, không một tiếng nói thì thầm, chỉ có tiếng cầm được hòa cùng dương cầm vang lên hòa quyện với nhau, tất cả mọi người trong phòng tập đang say đắm trong tiếng nhạc, họ đang cảm nhận sự khác biệt của bản thân và thiên tài, phía trước là bốn người, 2 cô gái xinh đẹp kéo cầm đứng bên cạnh 2 chàng trai tuấn tú chơi dương cầm, giống như bức tranh vẽ, thật hài hòa, ánh sáng chiếu vào làm nhóm người ấy giống như những thiên sứ vậy. Đồng âm thanh của vĩ cầm khác vang lên cuối góc, mọi người kinh ngạc đưa mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một cô gái đang tựa lưng vào tường, tay chuyển động nhẹ nhàng kéo lên những nốt nhạc làm người khác phải sửng sốt, âm thanh đó, chính là âm thanh của khúc mà đã làm kinh thiên vào tuần trước, không, âm thanh này còn hay hơn.

Nhóm người kia nhủ mảy khó chịu, tuy đây là phòng tập chung, nhưng cũng không nên chen ngang như vậy, phải biết, mỗi khi họ hòa tấu thì tất cả mọi người đều nhường phòng cho họ. Chu Phụng cùng Công Khôi ngưng thổi hòa tấu, phóng ánh mắt tức giận nhìn Khả Nghi. Chỉ có Thảo Yên cùng Uy Hải vẫn đang tấu cùng nhau sau vài giây ngưng ngắn. Khả Nghi tựa cười nhẹ, đúng là người đứng đầu cầm cùng dương ở đây nha, nếu như ngừng tấu thì không có gì vui đâu. Cô vẫn thản nhiên chuyển động kéo lên khúc nhạc.

Không khí phòng tập rất căng thẳng nha, gì đây? Sao lại thế này, có phải hay không là hòa tấu 3? bản tấu có lúc dễ chịu có lúc lại cao trào, lúc nhanh lúc nhẹ nhàng. Với trình độ của họ thì chắc sẽ không ai nhận ra được 3 người đang tấu nhạc ấy là đang thi nhau chém giết từng nốt nhạc của đối phương để bản nhạc của mình vang lên. Trán của Thảo Yên mồ hôi tựa đang thi nhau tuôn ra, tay bắt đầu trụ không được nữa, tâm cô đang hoảng, từ khi tiếng cầm ấy vang lên cô biết là cô ta đang khiêu khích cô, cô không tin, Lục cầm của mình chưa bao giờ thua, vậy nên cô cùng Uy Hải vẫn tiếp tục tấu. Mà Uy Hải tựa cũng nhận ra điều này, cũng chuyển tâm tấu, nhưng là hiện tại Uy Hải cũng không hơn gì cô, trán lấm tấm mồ hôi, tiếng cầm của Khả Nghi như tướng quân, ban đầu hào hùng chém giết từng âm thanh của 2 người, từng âm phát ra đều bị giam cầm cùng giết chết, rồi từ từ như treu đùa họ, kéo họ lệch đi, từng chút từng chút bất giác họ bị kéo ra khỏi bản nhạc ban đầu mà chạy theo từng tiết tấu của tiếng cầm Khả Nghi. Bọn họ đã kéo cầm gần 5 giờ đồng hồ, cô cùng Uy Hải gần như muốn kiệt sức, nhưng cô không cam tâm, vì sao Khả Nghi cô ta vẫn bình thản đến vậy, ngay cả giọt mồ hôi cũng không có, vậy nên chấp niệm ấy giúp Thảo Yên cô trụ đến bây giờ nhưng là tiếng cầm cô kéo ra hoàn toàn không phải của cô, mà là bị Khả Nghi kéo đi.

Mọi người như khó thở chỉ để nhìn 3 người ấy kéo cầm, phòng tập đã đông người đến xem, họ không thể tin, con người ta có thể kéo cầm liên tục trong 5 giờ đồng hồ, mà lại không bị sai lệch âm thanh. Ai ai cũng toát mồ hôi, có chút xấu hổ, bởi mặc dù họ cũng học nhưng mà không bằng những người này. Có lẽ trong máu của họ đã có cầm. Chu Phụng tay nắm chặt, cắn giận nhìn Khả Nghi, đứa con gái đáng chết, lại phá bài tập của tụi cô. Giờ thì ai ai cũng sẽ nhớ đến cô ta, và có chút kinh ngạc bởi đây là lần đầu cô tận mắt, tận tai nghe khúc nhạc này.

“đỉnh” Khả Nghi đột ngột ngắt thanh âm, cười nhẹ nhìn 2 người phía trên, tựa như rất hài lòng, đưa thanh kéo chỉ về phía họ cười, ánh mắt lạnh lùng tặng cho 2 người. ánh mắt ấy như làm cả không khí xung quanh có chút rét lạnh. hai người kia tựa hồ được giải thoát, nhưng khi nhìn thấy biểu hiện của Khả Nghi thì lòng dâng lên tức giận cùng chột dạ nhìn cô.

Khả Nghi kinh thường bước ra khỏi phòng tập, mọi người tự động nhường đường cho cô, không ai dám nhìn thẳng vào cô, họ chỉ cúi đầu hoặc là né ánh mắt đi chỗ khác, bởi hiện tại cô gái này trên người có hàn khí bức người, khiến họ có chút hô hấp khó khăn. Chu Phụng nhìn bóng lưng Khả Nghi, trong lòng hiện lên con rắn độc đang thì thầm bên tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Mọi người dần trở về với vị trí cũ. Có người len lén nhìn nhóm người kia, thầm nghĩ có thể vị trí của họ sắp bị lung lay rồi.

Thảo Yên giận tím người, cô vừa mệt xong cô rõ ràng được ánh mắt ấy của Khả Nghi, sự kiêu ngạo của cô hoàn toàn bị đụng chạm vào. Bỏ ra khỏi phòng, cô gặp vị giáo sư đang đứng nhìn về hướng kia, cô nhìn theo, bóng dáng nhỏ của Khả Nghi đang khuất dần. Trong lòng cô càng khó chịu, vì lý do gì chứ?

"chúc mừng giáo sư có học trò giỏi" Thảo Yên nhìn Khôi Bản, như muốn tìm hiểu điều gì đó.

"cảm ơn, à tôi cũng chưa có dịp chúc mừng em quay lại với Uy Hải" Khôi Bản cười nhẹ, quay lưng đi về hướng Khả Nghi vừa đi.

"Kh..." lời vừa nói ra, Thảo Yên thấy mắt mờ, đã từ khi nào cô không nắm được người đàn ông này, vừa rồi là cười nhẹ, nụ cười ấy bất giác đâm vào tim cô.

Phía sau Thảo Yên là ánh mắt như rắn độc phóng nọc độc dành cho cô gái thủy mì.

Lớp Vũ nghệ

Khả Nghi nhận được tin nhắn của Triệu Thiên, một tin nhắn không đầu không đuôi, bảo cô tới lớp Vũ nghệ gấp, cô thắc mắc tới đây làm gì? Cô chưa hoàn thành bài múa kia nha. Tiến độ cũng không cần nhanh mà dùng Vũ nghệ chứ? Vừa bước vào phòng tập thì đã nghe giọng nói lạnh nhạt quát tháo của tên này.

“Động tác uốn chuyển hơn nữa, nghiêng người góc 45, chỗ đó không phải ngã người mà nghiêng 45 độ, cô biết thế nào là 45 không? Em vào làm động tác nghiêng góc 45 độ cho mọi người xem”

Đồng loạt cả phòng quay theo hướng tay của vị giáo sư mới nhận lớp này, ban đầu họ hoàn toàn bị lừa bởi vẻ bề ngoài này, mỹ nam tóc nâu đứng chất, bộ comle đen tuyền càng tôn lên vẻ đẹp kinh thiên nha, đôi mắt thu hút, họ chưa bao giờ thấy ai đẹp như thế, nhưng là nụ cười cũng không có trên môi, chỉ có lạnh nhạt. Bọn họ đưa nhau thể hiện tài năng của mình, từng người, mong muốn để lại ấn tượng cho vị giáo sư này nhưng là bị hành hạ một tư thế cơ bản này hơn giờ đồng hồ. Để rồi họ nghe được vị giáo sư đẹp trai hơn giáo sư Khôi Bận gọi ai đó, mà cô gái ấy, sau lưng đeo vĩ cầm, và vẻ mặt lạnh nhạt nhìn giáo sư như thể đang so sự bằng giá.

"tôi gọi em đấy" Triệu Thiên không nóng không lạnh hờ hững gọi Khả Nghi

Khả Nghi mảy mẩn nhẹ, trừng mắt nhìn Triệu Thiên, tên tiểu tử này muốn giờ trò gì đây. Nhưng mà cô buộc phải làm theo vì cô luôn thua về lạnh nhạt cùng nghiêm túc của tên cao su ấy, đặc biệt là về Vũ hay Cầm. Cô luôn ghét bị yếu thế. Trong lòng thầm rửa tiểu Thiên và nhà rồi chết với cô (người ta là đang giúp chị đó nha)

Một thân hình lách ra khỏi đám học viên tiến đến cạnh Khả Nghi, khi nhìn thấy cô đang loay hoay tìm chỗ để cầm.

"mình giữ giúp cho" khuôn mặt có chút trang điểm, mắt sắc, môi đỏ, khuôn mặt dễ nhìn cùng với đôi mắt lóe sáng cười với Khả Nghi. Bất kỳ ai nhìn thấy đều sẽ đáp ứng, ngoạic lại sẽ thêm lời cảm ơn, nhưng căn bản không phải Khả Nghi cô. Muốn giữ cầm của cô? Chưa tới lượt.

"không cần" Khả Nghi thẳng thừng từ chối, tháo vĩ ra khỏi hộp đàn, rồi đưa ánh mắt trào phúng nhìn Triệu Thiên, đây là bất ngờ anh dành cho em?

Tất cả mọi người hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác của buổi sáng hôm nay, ban đầu là vị giáo sư mỹ nam tựa tranh vẽ, tiếp đến cô gái cực kỳ xinh đẹp, nhẹ nhàng tay mang vĩ cầm múa Vũ, cầm cùng thân hình uyển chuyển, như dòng nước chảy, yếu điệu uốn quanh, giờ tay nhắc chân đều động lòng người. Không nhạc nền, nhưng làm cho người ta say mê đắm chìm trong hư ảo, tiếng cầm không vang lên nhưng mà..

"được rồi. Đây mới là Vũ, các người còn thua một học viên của lớp Cầm" lời vừa nói ra khiến không ít người hô hấp không thông, có vài ánh mắt hâm mộ, có ánh mắt tức giận cùng ghen ghét nhìn Khả Nghi.

“tất cả mọi người ở lại thêm một tiếng để tập luyện, không đạt yêu cầu ngày mai tăng thêm giờ tập cho tôi, đừng quên mục tiêu của các bạn là 2 tuần tới” thờ ơ nói với cả lớp, Triệu Thiên cũng không mấy để ý tới các ánh mắt đang hào phóng dành cho tiểu Khả, nhạt hộp đàn lên, đi về phía Khả Nghi đang hung hăng nhìn hắn, hắn khẽ cười.

“đây là bất ngờ anh dành cho em?” Khả Nghi thật muốn đánh cho tên này một đám, đem cô ra sai bảo một cách vô tội vạ vậy sao? Còn không biết là lúc này cô đứng 5 giờ đồng hồ để kéo vĩ à.

“phải, từ nay em phải gọi anh là giáo sư, biết chưa?” Triệu Thiên nheo một bên má của tiểu Khả, cười rộ lên. Mà đâu chú ý, bên kia đám nữ sinh của mình muốn hét to lên rằng trời ơi, giáo sư của họ cười thật rất đẹp, đẹp hơn cái gọi là đẹp, phải nói là muốn nhìn mãi không thôi. Nhưng đâu đó có ánh mắt sắc sảo nhìn chăm chú động tác thân mật của 2 người họ. Quen biết nhau?

“ừ, nếu thế thì cũng không nên bắt em làm cái động tác nghiêng 45 độ chứ? Phien, không dung múa không công cho kẻ khác xem” Khả Nghi kéo tay Triệu Thiên ra.

“hôm qua không phải em nói bài Không Vũ rất khó sao? 45 độ chính là điểm mà em chưa nhận ra” Triệu Thiên tỏ vẻ đắc ý nhìn Khả Nghi

“tiểu tử thối” nói rồi cô bỏ đi, không thèm chấp với tên cao su ấy, nhưng trên môi lại kéo nụ cười rạng rỡ, cô phải mau chóng quay về tập múa mới được.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Triệu Thiên nhìn tiểu Khả quay đi, không quên để lại câu mắh hắh thì bật cười, nhóc vẫn hoàn nhóc mà thôi, chuẩn bị quay lưng vào lớp.

“cậu là giáo sư mới chuyển tới?” đứng từ ngoài này giờ Khôi Bắh thật rồi như tờ vò, có rất nhiều câu hỏi trong đầu hắh, tại sao? vì sao?

“chào, tôi là Hạ Triệu Thiên, giáo sư mới của Vũ nghệ, hắh đây là giáo sư Khôi Bắh?” Triệu Thiên thu lại nét tươi cười trên mặt, lịch sự chào hỏi, từ lúc hắh gọi Khả Nghi múa thì hắh đã thấy vị giáo sư này đang đứng bên ngoài nhìn vào. Ánh mắt muốn nhìn thấu tiểu Khả.

“cậu còn trẻ mà đã đạt được cương vị này rồi, quả là tài cao” thu bớt ý tìm tòi của mình, Khôi Bắh cũng tạo nên vẻ lịch sự của đồng nghiệp, trí nhớ hắh đang bắt buộc tìm hiểu cái họ Hạ, họ này rất hiếm, hắh mơ hồ cảm giác, cái họ này... nhưng tạm thời hắh không nhớ ra. Có lẽ hắh nên dành thời gian tìm hiểu.

“giáo sư quen học trò của tôi?”

“quen, xin phép, tới giờ tôi phải vào lớp” nói xong, Triệu Thiên tiến vào lớp, trong lòng lạnh nhạt khinh thường.

Vũ gia

Đình, đình!!

“cháu tới làm phiền ạ” Uy Hải bước vào nhà, đã nhìn thấy Vũ phu nhân đi ra đón, cậu cười nhẹ, với cậu, đã lâu lắm rồi từ hai năm trước cậu đã không ghé qua, cũng ít gặp người phụ nữ hiền hậu cùng dịu dàng này.

“cô chú vẫn khỏe chứ ạ”

“chao ôi, nhìn xem ai đây, 2 năm không gặp mà nhìn Uy Hải càng ngày càng đẹp trai ra, suýt chút nữa cô không nhận ra thẳng nhóc hồi nhỏ còn nhảy nhót lung tung đâu”

“em cũng thật là, cháu nó lớn rồi, mà trêu hoài” Vũ Khiêm từ trên lầu đi xuống nghe được câu trêu đùa của vợ mình thì đầu đầy quạ bay.

“cháu tới làm phiền cô chú rồi”

“đừng khách sáo, đừng khách sao, cháu lên gọi Thảo yên xuống hộ cô, cô cùng chú đợi bữa tối cùng 2 đứa, Thảo yên nó đang tập luyện trên lầu đấy.”

“vậy cháu xin phép” Uy Hải theo thói quen hướng lầu trên đi lên, mở cửa phòng tập, nơi này cho cậu cảm giác quay về những năm trước kia, có một cô gái xinh đẹp cùng tập luyện với cậu, nói cười, buồn vui đều chia sẻ với nhau. Bất giác tiếng vĩ cầm kéo cậu về, bên cửa sổ, Thảo Yên với chiếc váy dài màu hồng nhạt, đang say sưa nhắm mắt kéo lên từng nốt nhạc, chút gió, chút nắng làm mái tóc dài sau lưng nhẹ nhàng đung đưa, cả người toát lên vẻ đẹp thủy mĩ, xinh đẹp kỳ lạ. Bất giác Uy Hải đã đến bên cạnh hộp tấu cùng, chút âm thanh quen thuộc vang lên, cô gái như không biết rồi, chỉ là môi khẽ mỉm cười hạnh phúc.

Mà bên dưới nhà, có 2 vị phụ huynh không nhanh không chậm đọc báo và xem phim, trong lòng họ đều có tính toán riêng.

Ôn gia

Trong phòng tập, Chu Phụng tháo băng ga trên tay xuống, môi cười nụ cười khinh thường cùng đắc ý, tay cô không bị bong hay trật, cũng không có vụ tại nạn nào cả, mọi thứ đều hoàn hảo do cô sắp đặt, ấy vậy mà giữa đường xuất hiện một đứa giống Châu Nghi, không những vậy còn lợi hại hơn Thảo Yên, nghĩ tới đây lòng Chu Phụng tràn đầy thù hận, nếu không có Khả Nghi, thì giờ cô đã có vị trí cao hơn Thảo Yên, mặc dù nghe nói bài vừa rồi của Thảo Yên không đạt điểm cao. Đó là điều tất nhiên, bởi Thảo Yên cô ta chỉ có thể đàn với Lục Cầm riêng biệt, ngoài ra, không có Lục Cầm thì đều vô dụng. cho nên cô tiếp cận, lấy lòng tin, để cho Thảo Yên yên tâm giao Lục Cầm cho cô, vậy mà... nghĩ tới đây, Chu Phụng liền bấm số gọi điện thoại.

Bạch gia

“được rồi, đừng đánh nữa, là anh sai, nhưng mà anh cũng giúp em mà?” tiểu Triền tay cầm chảo, tay cầm đĩa, tránh né những thứ đang bay về hướng mình một cách chặt vật.

“hừ, anh còn dám làm thế một lần nữa thì cút về với gia gia ngay cho em, đáng ghét, dám khi dễ em trước mặt học viên lớp anh?” tiểu Khả tức giận tùy ý

ném vật trong tay về phía tiểu Thiên,

“rồi rồi sẽ không có lần sau, nếu lần này em không tha cho anh, thì bữa tối hôm nay em phải đi ăn quán đó.” Tiểu Thiên buồn cười nhìn tiểu Khả thờ phì vì tức giận anh.

“anh dám, đi nấu ăn nhanh, đói rồi!” tiểu Khả đưa mắt cảnh cáo nhìn tiểu Thiên.

“đi liền, đi liền” tiểu Thiên thờ dài, trút được con tức giận này rồi.

Tĩnh tĩnh! Tang tang!

“con nghe gia gia” Khả Nghi nhú mày khi nhìn thấy số gia gia hiện lên, ở nhà không phải xảy ra chuyện gì chứ?

“con cần về đây một chuyến” giọng trầm ổn vang lên trong điện thoại, mang theo chút mệt mỏi.

“chị tiểu Châu có chuyện ă?” nghe giọng gia gia, cô có chút lo lắng, hiện tại chị vẫn đang hôn mê trừ lần đó ra, về lý thì hẳn không có chuyện gì chứ?

“không có, chị con vẫn chưa tỉnh, là mẹ con, mẹ con muốn con về” bất đắc dĩ nói lời này, trong lòng ông cũng có chút không cam lòng, nhưng vì con gái cứ năn nỉ ông, khốc lóc đòi gọi tiểu Khả về.

“mẹ muốn con làm chị tỉnh?” cảm nhận được sự bất đắc dĩ của gia gia, cô đưa mắt nhìn trần nhà.

“tiểu Khả, là mẹ, con về đây được không? Con hãy làm chị tiểu Châu tỉnh đi, mẹ không muốn thấy chị con nằm trên giường bệnh, tiểu Khả, con về đi đừng ở đó nữa, có được không?” giọng một phụ nữ chen vô.

“xin lỗi, chưa phải lúc con về.” cô cảm thấy trần nhà nhìn ngược có lẽ sẽ đẹp hơn nhìn bình thường thì phải.

“còn đợi tới bao giờ? Mẹ muốn con về ngay lập tức, dùng tiếng cảm của con làm chị tiểu Châu tỉnh dậy cho mẹ, ngay” Bạch phu nhân, nghe tiểu Khả trả lời, liền mất bình tĩnh, cùng tức giận quát lên.

“Bạch Nhu, con thôi ngay đi, tiểu Khả, gia gia cúp máy đây, con khỏi cần về.” Bạch gia giật lại điện thoại từ tay con gái mình, tức giận nhìn con gái của mình.

“cha không biết trong lòng con, 2 đứa con của con có vị trí như thế nào, nhưng chúng đều là con của con, và cha không cho phép con thương tổn chúng, đặc biệt là tiểu Khả. Đừng bao giờ ra lệnh với con bé, khi con chưa một lần cho nó món một giọt sữa. con tự mình kiểm điểm lại đi” ông thật không biết phải uốn nắn con gái của mình sao nữa, càng ngày con bé càng ích kỷ.

“cha, là cha thiên vị, cha rõ ràng biết tiểu Khả có thể làm Châu nhi tỉnh lại, tại sao cha không thử? Châu nhi cũng là cháu của cha mà?” Bạch phu nhân khốc nhìn cha mình đầy oan ức.

“thiên vị? con tự ngắm xem, ai mới là thiên vị? con gọi tiểu Khả là gì? còn tiểu Châu là gì? Con cũng là nghệ sĩ của Cầm, con không thể không biết Phụng cảm chứ? Tại sao lúc đó tiểu Khả có thể làm chị nó tỉnh? con muốn tiểu Khả nằm thay chị nó? Còn nữa, 17 năm qua con đã ở đâu khi tiểu Khả đau ốm? thôi không nói nữa, ta về đây, con tự mà chăm sóc cho tiểu Châu” ông lắc đầu nhìn con gái đang ngơ ngác nhìn tiểu Châu, căn bản không để lời nói của ông vào tai.

Mà bên đầu dây kia, Khả Nghi lặng lẽ nhìn trần nhà, đôi mắt mở to, ngay khốc mắt có chút lóng lánh nhưng chưa bao giờ muốn đi ra, lòng cô có chút thất lại, cô chưa bao giờ nhận được tình thương của người ấy, ngoài những bức thư nói rằng cô phải cố gắng tập luyện ra thì hoàn toàn không có chút tình cảm người, tình mẫu tử chưa hề cho cô, còn cha? Ông ấy đã đi đâu rồi, còn hay mặt cô cũng không rõ, cô chưa bao giờ oán trách tại sao chị mình lại có mẹ, bởi cô có gia gia, cũng như chị có mẹ mà thôi, nhưng đầu đó trong tim cô cũng có chút hy vọng mẹ sẽ nhìn cô thương yêu một chút. Cô biết Phụng cảm có khả năng làm người ta tỉnh nhưng là phải đạt được trình độ cao nhất của Phụng, không những vậy còn phải tập luyện bằng máu của chính mình, để cho Phụng cảm nhận chủ, phải mất rất nhiều máu, chưa kể phải kéo được cây vĩ, nhưng chỉ là truyền thuyết mà thôi, nhưng ngày hôm đó cô đã bất chấp mà mang hy vọng tập luyện Phụng cảm.

“đang xem xét có nên thay trần nhà hay là muốn nhìn thùng cái trần vậy hả?” tiểu Thiên gõ cái trán của tiểu Khả. Lúc này đang dọn bàn ăn ra thì gia gia gọi.

“đau, đói rồi, đi ăn thôi” tiểu Khả xoa cái trán, nhăn mặt lôi kéo tiểu Thiên, cô không muốn ca ca nhìn thấy đáng về yếu đuối ấy.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Học viện Thiên Uy

Thời hạn 2 tuần thẩm thoát cũng qua, chỉ còn hôm nay và ngày mai là mọi cuộc tranh tài sẽ diễn ra, ai cũng có chút hy vọng mình sẽ là một trong top 10 năm nay, nên ai cũng cố gắng tập luyện. Lần này, lớp Cầm sẽ chọn 6 học viên, 2 học viên sẽ do lớp Vũ, lớp Kỳ và lớp Thi mỗi lớp chỉ được một suất, họ phải thi như một cuộc thi tranh tài thật sự, phải nói rằng mỗi năm trường chỉ có một suất giao lưu với các nghệ sỹ nước khác, đây là cơ hội tỏa sáng của họ, là một trong số 30 học viên của quốc gia tham gia giao lưu với thế giới. Ban giám khảo cũng hoàn toàn là người có chuyên môn cao siêu trong thành phố này. Luật thi cũng như mọi kì thi trước, 4 phần Cầm, Kỳ, Vũ, Thi, ai đạt điểm cao người đó có vé, bởi đã vào trường này, học viên buộc phải đạt một môn chuyên môn với số điểm 600, còn các môn khác học viên phải đạt 400 điểm thì mới có thể qua.

Lớp Cầm

“Thảo Yên, cậu có nhìn thấy cô nàng Khả Nghi đâu không?” Chu Phụng nhìn quanh tò mò. Máy bữa nay hoàn toàn không nhìn thấy cô ta, từ sau lần đó, hầu như không nhìn thấy bóng dáng cô ta, có phải hay không biết được gì rồi? không thể, mình còn chưa??

“không thấy, sao cậu lại quan tâm Khả Nghi?” Thảo Yên nhìn Chu Phụng, sâu trong mắt là tia khinh thường khó nhìn thấy.

“à, tại chỉ còn một ngày nữa là tới cuộc thi, có khi nào con nhỏ ấy bỏ cuộc không nhỉ?”

“cũng chưa tới lượt cậu lo lắng cho người ta, người ta có giáo sư tài cao kia mà, biết đâu họ tập luyện riêng thì sao?” Thảo Yên che giấu đi sự căm ghét cùng đố kỵ trong lòng, lười nhác đặt một quân cờ trắng xuống bàn, Bạch Khả Nghi phải không?

“cũng tại vị giáo sư...” Chu Phụng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, thăm dò nhìn Thảo Yên, mặc kệ có chuyện gì, chỉ cần Khả Nghi đáng ghét kia xuất hiện hẳn là biến mất trong ngày thi luôn là được.

Lớp Vũ nghệ

“dừng lại, Nhượng Thủy, tôi bảo cô không thể dùng ánh mắt ấy với bài này, đầu óc cô có vấn đề phải không? Hay là các giáo viên lúc trước mắt mù hết rồi mới bảo cô có vũ nghệ cao nhất ở đây” Triệu Thiên gõ cây thước lên bàn, âm thanh vang lên một cách chói tai, đây đã là lần thứ 4 giáo sư chính Nhượng Thủy, các học viên khác nhìn giáo sư nổi giận mà không ai dám lên tiếng, chỉ biết ngậm miệng nhìn Nhượng Thủy của bọn họ bị hành hạ từ đầu buổi tới giờ, Vũ nghệ của Nhượng Thủy đã là bậc cao rồi, nhưng là chọn bài này không biết vì sao giáo sư cứ khẳng khẳng bảo ánh mắt là sai, nhưng là sai chỗ nào thì không chỉ ra, cứ bắt Nhượng Thủy tập luyện nắm cho bằng được thần thái. Mà ngược lại Nhượng Thủy vẫn im lặng tập luyện, không hé môi nữa câu, cứ như vậy, sức đâu mà ngày kia thi?

“xin giáo sư cho em biết, ánh mắt phải như thế nào?” Nhượng Thủy cắn môi, cuối thấp đầu, cô rõ ràng đã cố gắng điều chỉnh ánh mắt, vậy tại sao lại không phải?

Triệu Thiên đi lại trước mặt cô gái, tay nâng khuôn mặt xinh đẹp như nước, đôi mắt long lanh, trên trán lấm tấm mồ hôi, đôi má hơi hồng vì mất sức, đôi môi đang cắn lại nhau, nhưng làm cho người ta cảm nhận được, thật rất muốn ôm lấy vỗ về. Triệu Thiên hí mắt nhìn lòng thầm than hai từ họa thủy. (người ta đẹp tên Nhượng Thủy thiệt đẹp, ca lại bảo thành Họa Thủy -_-)

“cô đang yêu?” Triệu Thiên nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh ấy, không chút động lòng, ủy mị của hán dành cho cô, nhưng là nam nhân khác chắc sẽ không thoát được.

Đột ngột bị hỏi một câu không liên quan cùng với sự áp sát của Triệu Thiên làm Nhượng Thủy tim đập mạnh, đôi má càng thêm đỏ đậm, đúng là cô đang yêu, nhưng làm sao giáo sư biết? mới hôm kia cô chỉ đồng ý đi chơi thôi mà?

“nếu cô đang yêu, vậy thì không cần tập nữa” bỏ tay ra khỏi cằm Nhượng Thủy, đưa tay vào túi quần, dầy vò ngón tay của mình vừa chạm vào da thịt cô gái trên chiếc khăn tay trong túi.

Như tiếng sét đánh vào người, giáo sư bảo???

“giáo sư, tại sao? Sao lại không thể? Em đã rất cố gắng tập luyện kia mà?” Nhượng Thủy uất nghẹn khóc nhìn Triệu Thiên.

“bài này là một bài chỉ có cô đơn, nhưng cô lại mang ánh mắt hạnh phúc tư tình vào trong bài?nếu không bỏ được tình yêu thì hẳn là đừng chọn bài này từ đầu, cô không có khả năng.” Nói rồi bỏ ra khỏi phòng tập, lời này về sau bị Triệu Thiên hỏi hận không thôi, bởi vì câu này mà hán gặp rắc rối, nếu biết như thế hẳn sẽ không nói.

“giáo sư, em sẽ làm được” định thần lại câu nói của giáo sư, Nhượng Thủy hét lớn hy vọng vị giáo sư ấy có thể nghe. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Chương 12

“Bạch Nhu, con có còn là con người không hả?” Bạch gia bước vào phòng rống giận với con gái của mình, mặc kệ cô cháu gái tiểu Châu đang nằm trên giường bệnh chưa tỉnh. Mấy hôm nay ông bận rộn việc của công ty nên hoàn toàn không có về nhà, sáng nay khi về thì quản gia nói cho ông hay tiểu Khả quay về đây, hơn 5 ngày nay đều ở trong bệnh viện, sáng nay đã quay về. điều đáng nói là quay về với thuốc mê.??? làm ông muốn phá tan cái bệnh viện cùng đám vệ sỹ này.

“cha, Châu nhi chỉ vừa mới ngủ lại thôi, cha đừng ồn có được không?” bà không để ý đến con tức giận của cha mình, trong mắt bà chỉ có Châu nhi mà thôi.

“hừ, Châu nhi, Châu nhi” ông thật sự không chịu nổi nữa, kéo cánh tay con gái mình ra khỏi phòng bệnh. mặc sự tôn nghiêm bấy lâu nay của ông.

“cha, đau, tay con đau, có gì cha từ từ nói, cha không thấy con đang chăm sóc Châu Nhi sao?” thoát khỏi cánh tay của cha mình, bà ai oán nhìn ông.

Bốp! Không khí bất chợt trầm xuống, mọi thứ xung quanh dường như u ám hơn bao giờ hết, một cái tát giáng xuống trên khuôn mặt Bạch Nhu, mà Bạch gia vẫn lạnh lùng cùng nóng giận.

“ta đã cảnh cáo con là không được ra mệnh lệnh với tiểu Khả và tuyệt đối không được làm con bé thương tổn rồi kia mà? Con hình như vẫn chưa hề biết vị trí của con ở nơi này phải không?” ông không hề nhìn thấy con gái một thời là trân châu bảo ngọc của mình đang khóc như mưa, mà trong mắt ông chỉ có lửa giận thật sự.

“cha, nhưng đó là con của con, con gọi con bé về, chỉ muốn con bé làm chị nó tỉnh thì có gì sai? Hơn nữa, sức con bé con là người biết rõ, cũng không đến độ mất mạng, cha thấy không? Con bé ở đây 5 ngày, nó liền làm Châu nhi tỉnh lại, con có thể nói chuyện với Châu nhi, con thật sự không thể nào không lo cho Châu nhi của con được, hằng ngày ngồi nhìn Châu nhi im lặng, lòng con không cam, nhưng tiểu Khả thì khác, con bé..”

Bốp! chưa đợi nói xong thì cái tát thứ 2 giáng xuống, làm bà loạng choạng không đứng vững, ngã ra sau.

“con đúng là cái đồ máu lạnh, 5 ngày, con biết đã lấy đi bao nhiêu máu của tiểu Khả chỉ để đổi lấy nụ cười của Châu nhi trong lòng con?ta đúng là chiều con quá độ rồi Bạch Nhu. Từ khi lọt lòng tới nay, con đã từng bế đứa bé tên tiểu Khả này chưa?hay cái tên Khả Nghi này cũng là chưa bao giờ con nghĩ tới? một giọt sữa, một cái tã con đã thử một lần với con bé chưa?một lời chúc sinh nhật đã lần nào hay chưa? Mà con dám nói con hiểu rõ sức của con bé hả?ngay khi con bé sinh ra, con vút nó cho ta, tên cũng không có, là ta đặt cho nó, nuôi nấng con bé, còn con, chỉ có một đứa con gái tên Châu nhi, một đứa con gái giống mẹ nó nên mới nằm trên giường bệnh và đang hành hạ một đứa trẻ còn sống. tội lỗi của 2 mẹ con con thì đừng có để cho tiểu Khả gánh lên vai. Đây là lần cuối ta cảnh cáo con, nếu con còn dám làm gì tiểu Khả thì đừng trách ta chôn sống cả 2 đứa.” Bạch gia lạnh lùng nhìn Bạch Nhu rồi rời đi.

“còn các người lâu ngày rồi nên quên mất ai là chủ rồi phải không? Cắt giảm một năm tiền lương” lời nói của Bạch gia vang vọng trên hành lang, càng làm vệ sỹ 2 hàng mặt đen lại. không phải vì tiểu thư Khả Nghi sao? Rõ ràng đây là đang lấy lại công đạo cho tiểu thư còn gì, đường đường là cháu gái của gia gia lại bị chính vệ sỹ của gia gia đánh thuốc mê đưa về đây. Mất một năm lương còn hơn bị đuổi khỏi đây.

Bạch Nhu vẫn không tin vào tai mình, cha cô bảo sẽ chôn sống mẹ con cô? Vì sao? Cô là con gái ruột yêu quý và duy nhất của cha kia mà?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cẩm* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Học viện Thiên Uy

“cậu có biết tại sao 5 ngày nay không thấy học viên Khả Nghi đi học hay không?” Khôi Bản đến tìm Triệu Thiên, hần không rõ tại sao trong lòng luôn có cảm giác, Triệu Thiên sẽ biết Khả Nghi ở đâu, không phải hần không lo cho cô bé, nhưng là đã 5 ngày rồi, hần đành đến tìm Triệu Thiên.

“sao giáo sư lại hỏi tôi? Tôi nhớ là chưa từng nói tôi và học trò của thầy có quan hệ?”

“vậy à, có lẽ tôi nhầm” không ngoài dự đoán của hắn, cái tên trời đánh này, trẻ mà kiêu ngạo, làm cho người ta rất không ưa.

“tiểu Khả gọi tiểu Thiên ca, tiểu Khả gọi tiểu Thiên ca” chuông điện thoại vang lên. Nhất thời trên đầu người nào có quạ đen bay ngang.

“vậy không phiền cậu nữa” Khôi Bân nhin cười quay lưng đi, bỏ lại Triệu Thiên với 3 gạch đen trên trán.

“tôi đón em với”

“được, chờ anh” Triệu Thiên vội vã lấy áo khoác cùng chìa khóa lao ra khỏi phòng, lòng hắn lo lắng, giọng tiểu Khả rất yếu.

Chạy nhanh tới quán cà phê bên đường mà tiểu Khả chỉ, bước vào hắn không thèm nhìn xung quanh, mà đập vào mắt hắn chỉ có bóng dáng nhỏ của tiểu Khả đang ngồi nhìn ra cửa kính, tư thế rất mệt mỏi và như đang chống đỡ thứ gì đó rất nặng, lòng hắn đau nhói, bước nhanh về phía cô gái, nhẹ nhàng vuốt sợi tóc trên trán cô.

“chúng ta về thôi.”

“tiểu Thiên ca, ca tới rồi, muộn ngủ một giấc” nụ cười yếu ớt trên môi, lời vừa nói xong, cô hoàn toàn không ý thức được, dựa vào người tiểu Thiên ngủ, hơi ấm cùng hương thơm của trà thảo mộc hoa quế trên đôi thảo nguyên từ người tiểu Thiên lan tỏa khắp người cô, cảm giác dễ chịu cùng an tâm, tựa mình tìm vị trí lý tưởng mà chìm vào giấc ngủ.

Triệu Thiên đau lòng nhìn cô gái trong lòng, có chút hạnh phúc trong mắt, bỏ lại tiền thanh toán, bế tiểu Khả trong lòng đi ra không quên lấy cây Phượng cầm theo, hình ảnh lần này làm cho quán cà phê phải hít hà ngưỡng mộ, chỉ là cô chủ quán nghĩ nghĩ, cô gái ấy gọi trà hoa cúc và trong lúc pha chế mình có bỏ thuốc ngủ hay không mà khi uống vào cô gái ấy lại ngủ nhỉ???

Bạch gia

Đặt tiểu Khả lên giường, đi ra ngoài để cô y tá thay đồ cho tiểu Khả, lúc trên đường về, hắn chú ý tới trang phục của tiểu Khả đang mặc trên người, có chút không hợp lý, nên gọi y tá tới đợi ở nhà. Hắn muốn nấu tô cháo cho tiểu Khả, nhưng là cô bé cực kỳ không thích ăn cháo, nhưng là mỗi đều nức nở cả, hắn đành hầm canh cho tiểu Khả vậy, đợi lúc tỉnh lại còn có thể lót dạ. Nghĩ làm phiền, thoát một lúc trên bếp đã có mùi thơm thoang thoảng, hắn gọi điện cho gia gia báo tiểu Khả đã về tới nơi, cũng cuối đầu nhận lỗi với gia gia, gia gia trách hắn tại sao lại không bảo vệ được cháu gái ngài, trong việc này hắn cũng có lỗi, lỗi là quá tin đám vệ sỹ của gia gia, không ngờ tranh thủ lúc hắn không có ở nhà, để lại mẫu giấy nói gia gia triệu tập tiểu Khả rồi đánh thuốc mê tiểu Khả mang đi, Bạch Nhu phụ nhân quả cũng ác quá đi.

“cậu Triệu, tôi đã thay y phục cho tiểu thư xong như yêu cầu, tôi xin phép”

“được” Triệu Thiên đi lên phòng mình lấy hộp thuốc cá nhân rồi đi qua phòng tiểu Khả, nhìn cô gái tái nhợt nằm ngủ ngon lành, lòng hắn có chút đau, có chút xao động. Ngồi cạnh mép giường, tay nắm lấy đôi tay bị thương của tiểu Khả, từng chút từng chút nhẹ nhàng bôi thuốc lên từng ngón tay mềm. Cảm giác sự mát lạnh thay thế cho cái đau rất từ tay, vết nứt trên trán của tiểu Khả dần biến mất. Triệu Thiên bôi xong thuốc cho tiểu Khả, đưa tay gạt nhẹ sợi tóc trên mặt cô, nhìn cô say đắm một lúc, lòng tự thể sẽ không để cô chịu thêm bất cứ tổn thương nào, nhất là người của Bạch gia. Đứng lên vừa định quay đi, nhưng trong mắt lóe lên ánh sáng, Triệu Thiên quay người lại, cuối xuống nhẹ nhàng đặt nụ hôn nhẹ lên trán tiểu Khả, sau đó cười gian rồi đi. Còn cái người kia mới bị hôn trộm vẫn cứ ngủ ngon lành cho tới tối.

Ngủ một giấc đã đủ, Khả Nghi tỉnh dậy, đưa mắt nhìn bên cạnh thấy cây Phượng cầm của mình, mà cạnh đó có một chàng trai đang chăm chú đọc sách, chân tự nhiên gác lên thành cửa sổ, tư thế thoải mái, ánh nắng vàng nhạt cuối ngày hắt vào càng tôn lên vẻ tuấn mỹ điển trai của người đó.

“tiểu Thiên ca” Khả Nghi cất giọng khàn đặc của mình gọi, cảm giác như cổ họng rất rất đau, bờ môi đều khô nứt cả, chút sức lực cũng không có.

“đậy rồi, uống chút nước đi, xấu xí rồi đấy” Triệu Thiên cầm cốc nước trên bàn đưa cho Khả Nghi, tay kia đặt lên trán xem cô có phát sốt không.

“em đói quá, bây giờ là mấy giờ rồi anh? Đứng rồi em còn phải gọi cho gia gia nữa”

“ngồi nghỉ tí đi, anh bê thức ăn lên, gia gia anh gọi rồi, em yên tâm, gia bảo em phải nghỉ ngơi cho khỏe” Triệu Thiên đỡ Khả Nghi ngồi tựa vào thành giường, mỉm cười với cô rồi đi xuống lầu.

Khả Nghi lặng lẽ nhìn ra cửa sổ, nơi đó có chút ánh nắng còn đang luyến tiếc không muốn rời đi, đôi mắt cô muốn ướt nhoe, nhưng mãi vẫn không thể trào ra, lòng thật khó chịu, mấy hôm nay cô mất khá nhiều sức lực, mặc dù Phượng Cầm đã nhận cô làm chủ, nhưng sức để kéo nó lên một bản nhạc tuyệt mỹ đến đi động vào tâm trí người thì thật sự cô chưa đủ lực, cô nhìn cây Vĩ trên bàn, lòng lại trách, là chính cô bắt ép Phượng Cầm nhận cô làm chủ, thật xin lỗi.

“ngăn ngơ gì thế? Biết em không thích cháo, nên chỉ có thể hầm chút súp cho em thôi, ăn đi cho khỏe, mai còn có sức mà luyện tập”

“được, chuyện ở học viện sao rồi anh?” nhận tô súp từ Triệu Thiên, có lẽ vì đói và mệt nên đôi tay có chút run.

Triệu Thiên thấy vậy, mày liền nhăn lại.

“anh bồi em ăn, cũng không có gì đặc biệt, ai cũng lo luyện tập, à có giáo sư Khôi Bân đến tìm anh hỏi về em, lúc sáng nay” Triệu Thiên vừa nói vừa

thời sắp cho Khả Nghi ăn.

“vậy à, hẳn là giáo sư biết được gì rồi, kệ đi, đứng rồi, lớp Vũ bên anh có ai rồi? liệu có qua nổi em không?” Khả Nghi cũng không lạ gì với tình trạng này, mỗi lần ốm, Triệu Thiên luôn đút cho cô ăn, kiểu như anh trai chăm em gái vậy, nên cô hoàn toàn tự nhiên mà hưởng thụ

“em ấy, đừng nghĩ mình cái gì cũng hoàn hảo, nếu cô gái ấy nắm được thần thái bài đó, hẳn là sau em thôi, nhưng mà cũng không ai qua được cô gái đó ngoài em”

“à, nói vậy em nhất thì cô gái đó nhỉ? Anh chắc vậy sao?”

“ừ, nhưng là lần này cô gái đó sẽ có 1 vé bên lớp Vũ, còn em, không định lấy hết vé của các lớp đó chứ?”

“tất nhiên là không, đợt này em chưa thể ra tay được, lần này tạm thời để bọn họ chiếm ưu thế vậy, em không đủ sức để lấy hết vé đâu” Khả Nghi chau mày nhíu lên.

“em đấy, giữ sức giúp với, anh không thể cứ chăm em mãi nha, anh còn phải lấy vợ nữa” Triệu Thiên nhìn cái bộ dáng oai tỏ của cô thì phì cười.

“không được, anh đã hứa là phải đợi em có người yêu mới được có người yêu cơ mà?” Khả Nghi phồng má lên với Triệu Thiên

“hazz, vậy thì tới bao giờ chứ” Triệu Thiên đưa bộ mặt bất đắc dĩ ra.

“à, tiểu Châu sao rồi?”

“chị vẫn vậy, khi tỉnh lại thì mang theo sự đau thương, tuy cười nói chuyện với mẹ, nhưng vẫn là tình trong mắt, trong tâm, tim bị thương tổn”

“cô bé không nói là ai sao?”

“không, tuy chị không nói gì, nhưng là nhật ký của chị, em biết vụ tai nạn ở lần cắm trại đó là cố ý chứ không phải là ngẫu nhiên, hơn nữa, người này là bạn thân của chị. Trong học viện, có người mà chị yêu. Em nhất định sẽ tìm cho ra người đó, người khiến chị bỏ đi đam mê của mình chạy vào cái học viện đầy răn rết này.” Khả Nghi nghĩ tới chị mình mất đi đôi mắt mà lòng đầy màu lửa máu, sự căm thù in hằn trong cô.

Triệu Thiên lặng lẽ nhìn cô gái trước mặt, khẽ thở dài, dù cô gái này làm bất cứ điều gì thì hẳn cũng sẽ che chở và bảo vệ, bởi từ cái giờ phút ấy, cô gái này đã lấy đi trái tim của hắn, bất giác, hắn cũng vì cô mà tạo cho mình sự mạnh mẽ, để bảo vệ cô.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Học viện Thiên Uy

Ngày mai là ngày tranh tài của các học viên, không khí có phần gấp rút, phòng tập của các lớp hòa một không khí căng thẳng cùng nghiêm túc tập luyện, tuy lần này là thi tranh tài 10 vé đi Mỹ, nhưng những học viên còn lại vẫn phải thi qua môn, tức đạt điểm cao, thì mới tiếp tục học ở học viện, vậy nên không chỉ có nhóm học viên giỏi mà các học viên bình thường vẫn phải tập luyện. cơ sở học tập ở Thiên Uy có thể nói rất tốt so với 2 ngôi học viện nghệ thuật khác. Từ căn tin, giảng đường hay phòng tập đều rộng và đầy đủ tiện nghi, 1 phòng tập của lớp Vũ, Cầm có sức chứa hơn 500 học viên, vậy nên việc luyện tập hoàn toàn rất thoải mái.

Lớp Cầm

“Uy Hải, có người tìm cậu kìa” Công Khôi đang nói chuyện với Uy Hải thì nhìn thấy người đứng ngoài phòng tập.

“Anh Khoa?” không phải cậu ấy đi sang Nhật học Kỳ sao? đã về?

“lâu ngày không gặp” một chàng trai với đôi mắt xanh nước biển đặc trưng của người Mỹ, mái tóc vàng óng tự nhiên, mang cho mình khuôn mặt điềm tĩnh, không gọn sóng, cứ như thể người này không hề có cảm xúc trên mặt vậy, nhưng là rất thu hút và bí ẩn.

“sao cậu lại quay về?” Uy Hải chưa hết ngỡ ngàng với sự xuất hiện của Anh Khoa.

“cậu không mong mình quay về sao? Chán ở Nhật rồi thì về thôi, Công Khôi, cậu vẫn bắt cặp với cô nàng Chu Phụng chứ?” tự tiện kéo một chiếc ghế

gần đó ngồi xuống.

“không phiền cậu lo” Công Khôi tức giận, nói xong bỏ đi, không thèm quan tâm tới lời của kẻ điên này.

“cậu về bao lâu rồi?” Uy Hải mày nhú lại nhìn Anh Khoa.

“cũng mới về thôi, mai có cuộc tranh tài mà đúng không? Nhất định phải giải quyết vấn đề của mình đây” kéo nhẹ môi lên với Uy Hải, như thể rất thích thú và mong chờ ngày mai vậy.

“được” Uy Hải trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, khi thấy biểu hiện của Anh Khoa, có chút khó chịu trong lòng, tuy là bạn nhưng mà cảm giác khí thế trên người của hắn và Anh Khoa hoàn toàn khác nhau.

“Châu Nghi đâu? sáng giờ mình tìm cô ấy mà không thấy, cậu có biết cô ấy ở đâu không?” Anh Khoa nhìn quanh phòng tập muốn tìm kiếm bóng dáng nhỏ thân quen.

“cậu ấy chuyển trường rồi” giọng nói nhẹ nhàng, pha tia run run phía sau cất lên. Thảo Yên vốn đang ở thư viện nghe Công Khôi nói Anh Khoa đã về, còn đi gặp Uy Hải, cô vội vã chạy đến, trong lòng thấp thỏm không yên có chút sợ.

“Thảo Yên, lâu ngày không gặp, càng ngày càng thùy mị ra thì phải. à cậu bảo Châu Nghi chuyển trường rồi?”

“ừ, Châu Nghi chuyển trường sau khi cậu sang Nhật.” Thảo Yên và Uy Hải nhìn nhau, trong mắt 2 người có chút an tâm.

“vậy à, thật muốn liên lạc với cô ấy, không sao, thể nào mình cũng tìm ra” làm như không thấy gì trong mắt của hai người bạn, Anh Khoa đứng lên đi về lớp Kỳ.

Sau khi đợi Anh Khoa đi khỏi thì hai người như muốn đứng không vững, họ nhìn nhau không biết phải như thế nào, mỗi người một suy nghĩ khác nhau. Thảo Yên cắn môi trầm tư, còn Uy Hải thì nhìn vào khoảng không xa xôi.

Trên tầng thượng có chàng trai ôm nỗi đau dày xéo trái tim của chính mình, trong mắt chỉ có sự đau đớn, chảy từng giọt lệ, tay dấm vào bức tường đến rớm máu, hắn khóc, và điên cuồng dấm tay không vào tường, mặc kệ nỗi đau thể xác, bởi nỗi đau trong tim hắn đã lấp đầy. Hắn hận mấy người đó. Hắn nhớ cô gái ấy, cô gái với vẻ đẹp dịu dàng tinh khiết, luôn hướng hắn cười nhẹ nhàng, luôn hướng hắn xoa dịu lòng hắn, luôn để hắn ở bên để hắn che chở. Mỗi ngày cùng nhau vui đùa, hắn hận bản thân vì sao lại bỏ đi Nhật đột ngột, nếu hắn không đi Nhật thì cô ấy sẽ đâu thể ngã xuống vực mà mất đi. Hắn không thể tin, ngay cả lời tạm biệt hắn cũng chưa nói. Thảo Yên, Uy Hải hai người lại nói với tôi là Châu Nghi chuyển trường sao? Nghĩ tới đây lòng hắn càng hận càng đau tay liên tục dấm vào tường, nước mắt cứ thế mà rơi. Tim hắn như muốn nổ tung.

“ồn chết đi được, không cho người khác yên hả? nam nhi gì mà khóc lóc như cha chết mẹ sống lại vậy” Khả Nghi khó chịu trừng mắt nhìn kẻ phá rối phía trước, chẳng ra thể thống gì, nhìn y hết con mèo bị ướt. tầng thượng này là chỗ cô chiếm trước nha.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đột nhiên có tiếng con gái vang lên phía sau, làm cho Anh Khoa hơi bất động quay lại nhìn, hắn cứ nghĩ chỉ mình hắn tìm được trên này? ở đâu ra có người nữa vậy, nhưng là mặc kệ hình tượng ra sao, mặc kệ tìm hắn vừa rồi muốn nổ tung, đau đến ngàn kim đâm vào thì giờ hắn chỉ muốn ngừng thở. Châu Nghi, không kịp suy nghĩ hắn đã lao tới ôm chầm lấy cô gái đang mảy mặt khó chịu ngồi tựa vào tường. Hắn thút thút như đứa trẻ con, ôm chặt lấy Châu Nghi.

“Châu Nghi, xin lỗi, xin lỗi vì đã bỏ đi, Châu Nghi” miệng luôn nói xin lỗi, vòng tay siết chặt lấy Khả Nghi.

Quá nhanh, tự nhiên có người bay tới ôm chầm lấy cô, lại siết chặt khiến cô không thở được, nhưng lại nói xin lỗi với chị, mặc kệ là ai, nhưng là chiếm tiện nghi của cô thì không được, vậy nên cô gắng thoát khỏi vòng tay của Anh Khoa. Nhưng là người này dùng sức rất lớn, cô căn bản cự mình cũng không có. Cô tức giận muốn đánh người, cái tên con trai đáng ghét.

“Châu Nghi, em không sao chứ? Anh xin lỗi, thật xin lỗi, là anh sai rồi, là anh không nên trách em, càng không nên bỏ đi, Châu Nghi xin lỗi, em đừng đi nữa, ở cạnh anh được không? Không, không cần nữa, cho anh ở bên cạnh em thôi cũng được, Châu Nghi” Anh Khoa bị nỗi đau trong tim làm cho mờ hồ, điên loạn trong nỗi đau mà hắn chôn sâu kể từ mấy ngày trước, khi biết tin người con gái hắn yêu mất đi.

“đồ điên, anh mau buông tôi ra, không là tôi cắn đó” cô sắp ngất thở rồi, tên này có phải quá biến thái hay không? Hắn có biết là hắn siết chặt như thế làm cho cô sắp chết ngạt hay không?

“không, anh không buông, anh sẽ không buông em lần nữa. đừng giận anh nữa, có được hay không?” cuối xuống nhìn cô gái trong lòng, Anh Khoa nhìn Châu Nghi đầy tha thiết cùng khẩn cầu.

Mà Khả Nghi ngược lại trừng mắt với cái người điên này, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận.

“đừng tức giận nữa, em tức giận mặt sẽ đỏ hết lên, nhìn rất muốn nhéo đấy.” lời vừa cất ra là cho Khả Nghi muốn dựng đứng cả tóc gáy, tên biến thái, cô muốn giết người, huhu biết sẽ bị thế này cô đã học lấy vài thứ phòng thân. Hung hăng trừng mắt với Anh Khoa.

“anh buông tôi ra, tôi không phải Châu Nghi, càng không quen biết anh”

“anh biết, là em còn giận, không sao, anh sẽ bù đắp cho em, đừng giận, có được không?” đưa tay chạm lên khuôn mặt của Khả Nghi, thì bị cô né tránh.

“thả tôi ra, đồ biến thái” cô chưa bao giờ bị ức hiếp đến mức này, chưa bao giờ bị người ta phi lễ thế này, cảm giác vừa uất ức vừa tức giận xông lên, mà cô lại bất lực, cần môi để tránh cho các giọt nước mắt không trào ra. Cố gắng vùng ra khỏi Anh Khoa, nhưng là càng cố càng bị siết chặt.

“đừng cắn môi, anh chỉ muốn ôm em một lát, chỉ một lát” đưa tay muốn chạm vào đôi môi đỏ đang cắn vào nhau chịu đựng, muốn xoa dịu đi sự sợ hãi cùng tức giận trong lòng cô gái.

“tiểu Khả, ngủ đủ rồi, chúng ta về thôi” giọng nói trầm ấm, quen thuộc mang theo sự cưng chiều vang lên phía sau lưng.

“tiểu Thiên ca” Khả Nghi cố vùng vẫy ra khỏi Anh Khoa, muốn chạy về phía Triệu Thiên, nhưng là đáng người cô quá nhỏ so với Anh Khoa, mà Anh Khoa thì đang quỳ mà ôm lấy cô.

“bốp”

Vốn là lên để đưa tiểu Khả về, không ngờ lại thấy một tên con trai đang ôm lấy tiểu Khả, mà không phải ôm, phải nói là siết chặt, hắn là đang muốn giết người? lại nghe tiểu Khả cất giọng gọi yếu ớt cùng ủy khuất thì hắn không kiềm được liền một tay lôi Anh Khoa ra một tay đâm vào khuôn mặt đẹp của tên đó.

“tiểu Thiên ca, oa huhu là hắn vô lễ với muội” sự chịu đựng từ đầu tới giờ cũng trào ra, nước mắt cứ thế mà chảy, khóe môi còn chút tơ máu.

Lạnh lùng nhìn Anh Khoa còn đang kinh ngạc không biết việc gì.

“Châu Nghi, đây là ai?” Anh Khoa thấy Châu Nghi vừa nhìn thấy chàng trai lạnh lùng cùng khí thế muốn giết người này thì khóc lên.

“tôi đã bảo tôi không phải Châu Nghi, anh nhận nhầm người rồi”

“không phải, Châu Nghi, là em đang giận anh nên mới đùa anh vậy phải không? anh biết sai rồi, anh sẽ không bỏ em nữa, đừng đùa nữa được không?” Anh Khoa đau đớn nhìn Khả Nghi. Vội đưa tay muốn nắm lấy tay Khả Nghi thì bị Triệu Thiên đâm cho một cái ngã ra phía sau.

“cô ấy không phải Châu Nghi, cậu tốt nhất nên tránh xa ra, đừng để tôi biết cậu vô lễ với cô ấy thêm lần nào nữa nếu không, cậu dùng chỗ nào chạm vào Khả Nghi thì chỗ đó của cậu tôi phá nát. Nhớ lấy, tên cô ấy là Bạch Khả Nghi” lạnh lùng cảnh cáo Anh Khoa đang ôm mặt dưới đất, quay đầu nhìn tiểu Khả đang thút thít trừng mắt nhìn Anh Khoa, đưa tay lau đi giọt nước mắt trên mặt tiểu Khả.

“về thôi” Triệu Thiên nắm lấy tay tiểu Khả đi xuống, bỏ lại Anh Khoa cô đơn nằm trên đất một mình

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Bạch gia

Khả Nghi vẫn im lặng trên cả đoạn đường đi về, cô có cảm giác, mình khó thở, cô dù biết ở đây việc phi lễ ấy chỉ đơn thuần là một cái ôm, nhưng mà con gái ở Mông Cổ như cô từ nhỏ đã rất cổ hủ, chính vì vậy mà cô khi đã đi tới đây, đã phải học tập rất nhiều để thích nghi được với xã hội ngoài này, nhưng là hôm nay cô vẫn là không thể chấp nhận được. từ nhỏ cô chưa hề bị ai phi lễ, với cô, cuộc sống chỉ có 3 người, gia gia, Thiên ca và chị cô, vậy mà giờ, cô uất ức, muốn khóc, cô thật muốn khóc.

“ngốc, đừng có suy nghĩ nữa, đi tắm là sẽ sạch sẽ lại thôi” Triệu Thiên mặc dù trên đường về cũng chỉ im lặng, nhưng là không có suy nghĩ tới việc tiểu Khả bị phi lễ, mà hắn suy nghĩ cái tên con trai ấy có liên quan gì tới tiểu Châu? Quay lại thì thấy cô bé ngốc này đang ngẩn ngơ tự trách, cái vẻ mặt uất ức ấy hiện lên cả mặt, khóc thì không chịu khóc, nói cũng không nói, hắn sao lại không biết suy nghĩ của cô chứ? Tuy hắn không thích ai chạm vào cô,

nhưng mà đây là bất ngờ. và chỉ có lần này thôi, cũng do hấn sợ ý, hấn tự hỏi, hấn có nên cứ đi bên cạnh cô mọi lúc không nhỉ?

“ngoa, đừng có tự trách nữa, anh hứa, sẽ không có lần sau, được không? Giờ thì đi tắm đi, cho em 30 phút, anh làm cơm trưa, xong rồi hai anh em mình ăn.” Triệu Thiên đẩy tiểu Khả mặt đang nhăn nhó lên phòng tắm rửa, còn mình xoắn tay áo chuẩn bị nấu bữa trưa. Buổi chiều hấn còn có giờ lên lớp Vũ.

Trong phòng tắm, Khả Nghi nhìn vào gương, trong gương là một cô gái xinh đẹp, môi nhỏ đỏ, làn da trắng mịn, đôi má khi cười có lúm đồng tiền bên phải, cô gái ấy cực kỳ xinh đẹp, là người con gái xinh đẹp nhất Mông Cổ, chỉ là khi Khả Nghi đưa tay chạm vào đôi mắt, thì đôi mắt đen láy sâu như giếng cổ, trong lành biến thành màu đỏ lửa. biểu hiện của sự tức giận trong lòng cô. Mặc cho dòng nước lạnh đang chảy trên người, cô lạnh lùng nhìn kẻ trong gương như người tự kỷ.

“cộc cộc”

“tiểu Khả, hết giờ rồi, ra ăn thôi, em nên biết anh sẽ không để thức ăn do anh làm buồn đâu. Và lại anh cũng không ngại mở cửa vô lau khô người cho em đâu ha” Triệu Thiên cất giọng treu đùa đứng trước cửa phòng tắm.

“bộp” cửa vừa mở, chiếc khăn mặt đã tiếp đáp khuôn mặt đẹp của Triệu Thiên, cũng may là hấn bắt được.

“vô lại” lạnh lùng nhìn Triệu Thiên cảnh cáo, nếu anh dám xông vào em cá anh tuyệt sẽ không ra khỏi phòng tắm toàn thân.

“vô lại? ừm, hai từ này cũng hợp với anh, nhưng là chỉ từ miệng tiểu Khả mà ra thôi, chứ người khác chắc sẽ không có đâu” Triệu Thiên đưa tay vuốt vuốt chiếc cằm của mình vô như suy tư.

“hừ, biến thái, đi ăn cơm, đói rồi” nhìn vẻ mặt tự đắc của Triệu Thiên, tiểu Khả cũng nhẹ nhõm phần nào, mặc dù cô trưng cái mặt lạnh lùng ra.

“đây mới là biến thái này” lời vừa nói ra, Khả Nghi bị ai đó vác lên vai mang xuống lầu. rồi cảnh tượng thường ngày gà bay chó chạy lại diễn ra, bàn ăn cứ thế mà loạn cả lên.

Buổi chiều Khả Nghi cũng lười lên lớp, nên cô ở nhà luyện tập bài Cầm của mình, còn Triệu Thiên thì phải tới học viện.

Lớp Vũ

Từ lúc vào lớp tới giờ,ngoài Nhục Thủy vẫn đang tập múa ra thì cả lớp ai cũng không dám chiếm một chút không gian để tập, đã gần một giờ đồng hồ , Nhục Thủy vẫn tập múa không ngừng nghỉ, mà giáo sư vẫn là đang dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm từng động tác của Nhục Thủy. họ đang nghĩ, ở trường này, Nhục Thủy đã là người có Vũ Nghệ cao nhất rồi, nếu ngày mai thi, hấn là đủ để có một vé rồi, chưa nói Nhục Thủy còn có tài vẽ tranh rất tuyệt. và một thân thể hiển hách. Điều này cũng không khó để cho Nhục Thủy có một vé đi Mỹ hay sao? Chỉ là ai cũng biết dù là tiểu thư nhưng Nhục Thủy vẫn luôn là một người bạn rất tốt, không có vẻ kiêu ngạo, chỉ có sự nhẹ nhàng thanh tao mà thôi. Vậy nên Nhục Thủy là một trong bốn phó hội được yêu mến nhất học viện này.

Cả lớp còn đang lo lắng cho Nhục Thủy kiệt sức thì họ kinh ngạc, cùng phần khích khi thấy vị giáo sư nghiêm khắc mà đẹp trai đứng dậy đi về phía Nhục Thủy, nhạc bỗng nhiên cất lên, họ đang nhìn thấy một bài song Vũ, một cô gái thánh thiện uyển chuyển mang nỗi cô đơn một mình, những động tác uyển chuyển cùng thân, eo, bước chân đều nhẹ nhàng như lướt trên mặt nước, mà chàng trai lại mang sự mạnh mẽ cuồng nhiệt hướng về cô gái, mọi động tác nhỏ hay lớn đều mang đến sự kinh ngạc cho cả lớp, hai con người, một cô đơn lạnh lùng, một cuồng nhiệt, mạnh mẽ hòa vào tiếng nhạc mang cho người ta cảm giác chưa bao giờ được xem bài Vũ nào hay đến thế.

Mà Nhục Thủy cũng ngạc nhiên khi thấy Triệu Thiên phối hợp múa cùng mình, có chút ngượng ngùng có chút bối rối không biết nên làm sao, nhưng là nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của chàng trai ấy, cô chỉ thấy sự nghiêm túc, vậy nên cô cũng chuyển tâm mà phối hợp từng nhịp. hơi thở mạnh mẽ, mang theo mùi hương dịu dàng mà cô không rõ, quần lay cô, hút lấy tâm hồn cô, trái tim khẽ rung lên, từng cái chạm tay, làm cho trái tim trong lồng ngực đập mạnh liên hồi. một vẻ mạnh mẽ cùng cuồng nhiệt làm cho cô rung động, tìm kiếm chút tư vị nơi chàng trai, cô chỉ cảm thấy mình nhẹ nhàng đi vào một rừng hương thơm của đủ loại sắc hoa, nhưng bóng hoa xinh đẹp nhất, tỏa hương thơm nhất lại ngự trị trên một mồi lửa đỏ rực, chỉ cần chạm vào là có thể bùng, nhưng là hương thơm ấy dù là thiếu thân cô cũng nguyện. còn đang muốn tiến lại thì cô bị một giọng nói trầm lạnh lùng cất lên, lời cô về với thực tại.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

“được rồi, cô không cần tập nữa, về nghỉ ngơi, nhớ ngày mai đến đúng giờ, và cô cũng nên biết bài này phù hợp với trang phục gì, hấn là tôi không nên nhắc mấy vấn đề nhỏ này chứ?” Triệu Thiên lấy khăn tay trong túi ra lau đôi tay của mình, lau kỹ từng ngón tay một, nhìn Nhục Thủy còn đang ngơ ngác nhìn hấn.

“cảm ơn giáo sư” cuối thấp đầu che đi nét ửng đỏ trên mặt, Nhược Thủy không dám nhìn thẳng vào vị giáo sư này.

“giáo sư, bên ngoài có người tìm giáo sư”

“được” Triệu Thiên lướt qua Nhược Thủy hần cũng không có để ý tới vẻ mặt của cô gái này, với hần, ngoài tiểu Khả ra, thì tất cả là hư không.

Ra khỏi phòng tập, hần hơi nhú mảy khi gặp lại cái tên vô lễ lúc sáng.

“cậu tìm tôi?”

“Châu Nghi đâu? Thầy và Châu Nghi có quan hệ gì? Thầy đem Châu Nghi của tôi đi đâu rồi?” Anh Khoa lạnh lùng nhìn Triệu Thiên, trên mặt hần còn dấu tích hồi sáng, hần dù có chút võ, nhưng là tuyệt đối tin tưởng người này còn mạnh hơn hần, chưa kể khí thế ngạo mạn cùng lạnh lùng còn hơn hần. thật khó chịu khi thua kém.

“nói xem, vì lý do gì tôi phải trả lời cậu?” Triệu Thiên lạnh lùng đáp lại, hần muốn xem con trai chủ tịch học viện này có đáng vẻ như thế nào. Con trai thì đã sao? Cũng chưa phải là người để hần quan tâm.

“vì tôi là người yêu của Châu Nghi”

“vậy thì có liên quan gì tới tôi?”

“thầy đem Châu Nghi đi đâu rồi? nếu thầy không nói thì tốt nhất thầy cũng đừng nên xuất hiện ở nơi này nữa đi” Anh Khoa tức giận siết chặt tay, thật muốn đâm vào bản mặt đẹp kia.

“cậu là đang uy hiếp tôi? Được thôi, nếu muốn tôi không xuất hiện ở đây thì cậu cũng nên xem khi nào cậu đủ khả năng thay thế vị trí của ba cậu đi đã hay. Còn về phần người yêu của cậu, cái cô gì nhỉ? à Châu Nghi đúng không? Tôi không biết cô ta” Triệu Thiên khẽ nhếch môi mỉm giễu cợt nhìn Anh Khoa.

“thầy nói dối, rõ ràng lúc sáng người đi cùng thầy là Châu Nghi của tôi”

“Châu Nghi của cậu? cậu bị hỏng đầu nặng rồi sao? Đó không phải Châu Nghi, đó là Bạch Khả Nghi, cô bé là người của tôi, nếu tôi thấy cậu đến gần cô bé 3 bước thì tôi sẽ đá cậu xa 10 mét” Triệu Thiên lạnh lùng cảnh cáo Anh Khoa, nói rồi hần quay lưng đi vào, không quên nhắc thêm.

“cách xa cô bé của tôi ra”

Anh Khoa siết chặt 2 tay, nắm đấm muốn vung ra, nhưng là khí thế lạnh lùng ấy làm cho hần có chút nhụt chí, hần khó thờ khi đứng cùng người này, giờ thì hần đang hiểu cảm giác của những người yếu thế. Nhưng là Châu Nghi sao lại biến thành Khả Nghi? Hần phải đi hỏi rõ nhóm người kia mới được.

Lớp Cầm

“cậu nói đó không phải là Châu Nghi?” Anh Khoa khó hiểu nhìn nhóm người bạn trước mặt.

“không phải, cô ta là Bạch Khả Nghi, tuy có khuôn mặt giống với Châu Nghi, nhưng là hai họ khác nhau, Châu Nghi họ Trần. hơn nữa cậu không biết Châu Nghi tính tình hiền lành dịu dàng, còn người này thì chịu, tụi này không có thân, cô ta rất kiêu ngạo, mới ngày đầu vào ý vào giáo sư Khôi Bân mà làm hách”

Chu Phụng chán ghét nói

“thôi đi, Anh Khoa, sau sự cố đó, thật tụi này cũng buồn, nhưng là Khả Nghi không phải Châu Nghi” Thảo Yên nhẹ nhàng nói, đôi mắt tinh ý lướt nhìn Anh Khoa.

“buồn sao? Không phải các người rất đổ kị với Châu Nghi của tôi sao?” Anh Khoa kinh thường nhìn Thảo Yên.

“Anh Khoa, Châu Nghi đều là bạn của nhóm này, chứ không phải riêng mình cậu” Uy Hải lớn tiếng ngắt lời Anh Khoa.

“bạn bè, phi, tôi khinh” Anh Khoa phi nhỏ lời nói của Uy Hải. làm như hần cao thượng lắm, đừng tưởng Anh Khoa hần không rõ bản chất của Uy Hải.

“cậu đừng quá đáng, nếu cậu không đi Nhật thì Châu Nghi cũng không có...”

"Uy Hải" Thảo Yên vội nắm tay Uy Hải nhắc nhở.

Uy Hải tức giận nhìn Anh Khoa, hần biết rõ, ngày đó tình bạn của hần và Anh Khoa đã bị rạn nứt. hần muốn cứu vớt nhưng là không thể, đặc biệt là sau cái chết của Châu Nghi.

“hừ” lạnh lùng quay lưng bỏ đi, Anh Khoa đau đớn chạy về phía trước, hần chạy lên tầng thượng với hy vọng có thể lần nữa nhìn thấy khuôn mặt đó.

Mà ở đâu đó trong học viện, dưới tán cây bàng, có một chàng trai nhìn cô gái đang cười rạng rỡ vẫy tay, trên trán còn lấm tấm giọt mồ hôi, khuôn mặt xinh đẹp trong tấm hình trên tay, nhắm mắt ngược nhìn trời xanh, chìm vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, học viện đã đông đủ, sôi nổi, và cũng rất nhộn nhịp. mọi người đều mang tâm trạng hồi hộp, lo lắng cùng chút hưng phấn. mỗi người đều mang chút tham vọng hy vọng mình sẽ dành được một vé sang Mỹ. Công học viện có một chiếc xe ô tô sang trọng đậu ngay cổng. từ cửa xe, một chàng trai với bộ comle đen trắng tao nhã bước xuống cùng cô gái xinh đẹp dịu dàng trong bộ cánh hồng sen khoan thai đi vào, quả thật là một cặp đôi trai tài gái sắc, một bộ đôi mà ai cũng phải ngước mắt ngưỡng mộ, theo sau họ cũng là một cặp đôi trai gái xinh đẹp, họ chính là bộ tứ của học viện, 2 cô gái với 2 nét đẹp khác nhau, 2 chàng trai hai tính cách khác nhau.

Họ chính là niềm tự hào của lớp Cẩm. Uy Hải nhẹ nhàng nắm lấy tay Thảo Yên đi vào, tuy nói đây cũng chỉ là cuộc thi trong học viện nhưng là lần đầu tiên hội tụ đầy đủ các vị giáo sư nổi tiếng cả nước, vậy nên lòng hân cũng có chút xao động, vốn dĩ ở học viện này, hân đã là không ai qua nổi, từ Cẩm Kỳ, Thi, hay Vũ, chức vị đứng đầu học viện vẫn luôn là hân với số điểm gần tuyệt đối, nên hân cũng không quá lo lắng. Thảo Yên cười dịu dàng sánh bước cùng chàng trai đi bên cạnh, cô cũng giống Uy Hải, cô cũng tham vọng, cô muốn được tỏa sáng trong lần thi này, ngoài đi Mỹ ra, cô còn muốn nổi tiếng. để chứng minh cho Vũ gia thấy cô không phải kẻ bất tài. Chu Phụng cùng Công Khôi đi sau hai người, có ngạo mạn, có tự cao, và cũng có thâm hiểm khi nhìn hai người phía trước. Chu Phụng, nét mặt vẫn tươi cười cùng kiêu ngạo, nhưng là sâu trong lòng cô có sự căm ghét cùng đố kỵ với Thảo Yên. Vì lý do gì mà cô luôn ở vị trí sau đứa con gái đó, chỉ là diện mạo xinh hơn cô một chút thôi kia mà. Công Khôi vẫn luôn nhìn bóng dáng của Uy Hải, rồi một ngày không xa, vị trí đó sẽ là của hân chứ không phải Uy Hải.

Chương 18

Mỗi người mang trong mình một chút tâm tư đi vào học viện, họ trong mắt mọi người là người hoàn hảo, là những thiên thần xinh đẹp, nhưng chỉ có chính bản thân họ mới biết họ thật ra có bộ dáng như thế nào. Theo quy định của học viện, mỗi học viên sẽ đăng ký bốn môn thi, trong đó có một môn là chuyên môn, còn ba môn khác. Tuy nhiên họ sẽ phải cược số điểm bài thi của mình trong bài đăng ký. Ban giám khảo sẽ căn cứ vào đó mà phân ra từng nhóm học viên với nhau. Nhóm học viên có số điểm cược cao hơn 2000 sẽ thi đầu tiên. Điều này cũng cho thấy ở học viện này, việc thi và được người khác chú ý cũng cần có sự tự tin cược điểm cho chính bản thân mình, bởi nếu học viên nào cược quá số điểm với thực lực sẽ bị trừ vào thành tích học tập của năm.

Vậy nên khi ban giám khảo cầm tờ đăng ký của ai kia thì ngạc nhiên không thôi, có tò mò, nhưng chỉ chốc lát, bởi rồi lại nghĩ tuổi trẻ ngày nay quả là không biết thực lực. Kim đồng hồ điểm 8 giờ sáng, cả học viện như ngưng thở nhìn lên khán đài, trên ấy có 8 vị giám khảo đều là người nổi tiếng trong giới nghệ thuật. không có tiếng hò reo hay vỗ tay, chỉ có giọng nói giới thiệu thành phần ban giám khảo của thầy phụ trách, nhưng là bên dưới, toàn bộ học viên đều chăm chú nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ cùng phấn khích. Nhóm đầu tiên có hơn 18 học viên cược cho điểm số của mình trên 2000 điểm sẽ được thi trước mặt 8 vị giám khảo này, còn lại các học viên khác sẽ chỉ thi trong nội bộ của 4 giáo sư trong trường mà thôi, vì hiện tại những thành viên ưu tú nhất học viện đều cược cho mình số điểm hơn 2000 điểm.

Thầy phụ trách thông báo số thứ tự dự thi cho 18 học viên, họ sẽ phải thay nhau lần lượt thi 4 môn của học viện. điều khiến hội trường ồn ào hơn một chút là số thứ tự 18 lại là của học viên mới vào chưa đầy 2 tháng Bạch Khả Nghi với 2500 điểm. điều này có thể sao? sẽ không làm trò cười cho thiên hạ chứ? mặc dù có người đã thường thức Cẩm của cô ấy, có người chưa, nhưng họ vẫn tin những học viên lâu năm hơn, vì không chỉ có chuyên môn, mà còn có các lớp khác nữa. Phần dự thi đầu tiên của mỗi học viên sẽ là môn chuyên môn của mình, và nếu học viên bắt cặp với nhau thì trong phần thi đó dù ai cao hay thấp số điểm của mỗi người cộng lại và chia đôi ra với nhau.

Thầy phụ trách gọi tên học viên đầu tiên lên thi là Anh Khoa với môn chuyên là Kỳ. chính giữa sân khấu là ba chiếc bàn học được xếp hình chữ U, trên mỗi cái bàn có ba laptop được nối với màn hình trên cao. Luật thi của môn Kỳ là trong vòng 10 phút phải giải được các nước cờ có sẵn trong phần mềm trong laptop. Và tất nhiên ai giải được càng nhiều nước cờ thì điểm càng cao. Mỗi nước cờ trong phần mềm để học viên thi đều do các giáo sư lão luyện đặt ra. và học viên phải giải cùng một lúc 3 nước cờ chứ không phải từng nước một. trên màn hình to trên cao sẽ chiếu lại từng bước đi cũng như nước cờ cho giám khảo cũng như mọi người xem. Và thời gian chỉ có 10 phút, nếu học viên không thể đi tiếp thì có thể bấm nút đỏ bên tay trái để ngừng cuộc thi. Vì vậy áp lực của mỗi học viên là làm sao một lần có thể liên tiếp giải ba nước cờ bởi nếu không giải hết ba nước cờ thì sẽ không có nước cờ nào tiếp theo.

Lần thi này, lớp Kỳ có 5 người tham gia cuộc thi. Mọi người đều hồi hộp hướng về ba chiếc bàn trên sân khấu, nhìn chàng trai lạnh nhạt mang chút bí ẩn khoan thai đi về phía những chiếc bàn, chàng trai đã rời khỏi học viện một năm trước, giờ đây quay về đây mang theo chút phong trần quyền rũ giết chết bao trái tim của thiếu nữ.

Anh Khoa đưa tay gõ nhẹ trên bàn phím tên mình rồi nhấn từ OK hiện trên màn hình, lạnh nhạt trong mắt, liếc nhẹ qua ba màn hình, đôi tay linh hoạt đặt xuống những con cờ vậy, một cách nhanh chóng, nhanh đến nỗi mọi người phía dưới chỉ có thể vừa liếc qua ba nước cờ trên màn hình, họ chưa hề nhìn ra thế cờ như thế nào, thì đã thấy ba nước cờ khác lại hiện lên. Mà chàng trai kia vẫn không hề ngừng lại, vẫn tiếp tục hạ cờ, đánh đánh, giết giết hết các nước cờ lần lượt hiện ra. mà phía ban giám khảo cũng không mấy ngạc nhiên, bởi nếu học viên này không giải được các nước cờ thì cũng quá uống phí

rời đi. Bởi nếu nói về Kỳ thi Anh Khoa là học viên có Kỳ nghệ cực kỳ giỏi. từ nhỏ đã tiếp xúc với cờ, dù là cờ vây, vua hay tướng, cậu ấy đều thành thục một cách tuyệt đối, và cho đến nay, học viện Thiên Uy vẫn luôn tự hào bởi cả nước có 10 người có Kỳ nghệ và học viện có Anh Khoa là người đứng ở top 5.

Phía sau khán đài, mọi ánh mắt ngưỡng mộ, thần tượng, cũng có sự thù địch, cũng có sự tiếc nuối. Uy Hải vẫn luôn nhìn bóng lưng của Anh Khoa, người bạn nối khố của hắn, từ nhỏ bọn hắn đã là bạn thân, lớn lên một chút, họ là tri kỷ của nhau, chỉ là trong đầu đó của hắn, hắn vẫn luôn mang trong mình sự ích kỷ, ích kỷ vì ánh hào quang, cho tới khi có cô gái đó xuất hiện, hắn thừa nhận, nếu không có Châu Nghi hai người bọn hắn cũng sẽ chẳng khá hơn, Châu Nghi xuất hiện chỉ làm ly nước tràn ra mà thôi, một chút xúc tác. Hắn từng nghĩ nếu lúc nhỏ, hắn không chơi với Anh Khoa thì bây giờ có phải vị trí cùng ánh hào quang kia là của hắn chứ không phải của cậu ta. Rõ ràng Kỳ của hắn hơn hẳn Anh Khoa, nhưng là vẫn chẳng thể đứng ở vị trí đó. Hắn căm hận điều đó, nhưng hắn vẫn muốn cười với cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Chợt cảm giác được ai đó nắm tay mình, quay đầu nhìn lại, bắt gặp đôi mắt trong lành mà ngấn nước của Thảo Yên, tâm lại rung lên một hồi, hắn nhẹ nhàng cười với cô, bình tâm lại cảm xúc của mình.

Mà trong phòng chờ không khí có chút khàn trương, có chút u ám. Bởi mỗi người đều mang một chút lòng riêng. Chu Phụng và Công Khôi cứ nhìn cặp đôi trước mắt của mình, luôn ao ước vị trí đó, nhưng lại không biết rằng mình cứ mãi đuổi theo, nhưng vẫn không kịp bước chân của họ. một góc nào đó lại có tâm hồn lần đầu có cảm giác lạc lõng đến vậy, cái cảm giác như chính mình không tồn tại dù bên cạnh có rất nhiều người, chỉ là cảm giác rất khó chịu mà không nói lên lời được, tay nắm chặt chiếc quạt, cứng rắn bình tâm, nhưng vẫn không thể, khi nhìn về phía cửa ra vào, nơi đó rất chói mắt. chàng trai với sự ôn nhu, không kiêu dè mọi người thì thầm, vẫn đứng bên cạnh cuối đầu cười nhẹ sùng nịnh với cô gái trước mặt, như thể tất cả trong mắt của chàng trai chỉ có mỗi cô ấy. còn cô gái thì tựa vào cửa ngăn đầu chu cánh môi nhỏ,gió nhẹ thổi qua làm tóc cô nhẹ tung bay tựa 2 người như một bức tranh duy mỹ.

Mà bên này Triệu Thiên cùng Khả Nghi không hề biết mình đang rơi vào tầm ngắm của mọi người, có si mê, có ghen ghét có tò mò về hai người.

Đưa tay chỉnh lại cây trâm cỏ lau màu bạc phía sau tiểu Khả, hôm nay Khả nhi chỉ dùng một ít tóc hai bên vấn nhẹ ra sau rồi cài cây trâm cỏ lau mà tiểu Khả thích, kết hợp với chiếc váy màu trắng bạc có họa tiết ở cổ kéo dài xuống chiếc eo nhỏ,tuy nói trang phục ở Thảo nguyên luôn khô cứng bởi họa tiết đều là các con vật, nhưng mà không biết tại sao, Khả nhi rất hợp với những bộ trang phục này, váy chỉ dài quá đầu gối, viền có đính những chiếc chuông bạc tinh xảo,đơn giản, nhẹ nhàng mà không mất đi tính hồn nhiên của cô bé.

“còn một không?” Triệu Thiên có chút lo lắng cho sức khỏe của Khả nhi.

“không có việc gì, hi, hôm nay em không dùng Phượng Cầm, có lẽ sẽ cảm cực được tới môn cuối” quả thật cô cũng không muốn dùng Phượng cầm, bởi cô vẫn chưa thể luyện tới đỉnh điểm của Phượng cầm, mà mấy hôm trước cô đã dùng máu để kéo vỹ, mất rất nhiều sức, hôm nay lết đến đây là đủ mệt rồi, cô hồi hận vì lúc nhỏ không chịu luyện vài bài quyền để tăng thể lực.

“bài vũ em vẫn muốn múa bài đó sao?bài đó tốn rất nhiều sức, theo danh sách thì sau khi em thi xong cầm sẽ tới 1 tiết mục vũ, rồi mới tới lượt em, kịp nghỉ ngơi hay không?”

“không sao, em trụ được” Khả Nghi cộng đầu vào ngực của Triệu Thiên, đây là thói quen từ nhỏ của cô, mỗi khi cô cảm thấy mệt cô luôn tìm tiểu Thiên ca để tựa vào, cô không thích nằm hay ngồi mà chỉ thích đứng, bởi tính cô rất bướng, hơn nữa, như thế này, cô mới nghe được nhịp tim và mùi hương trên người của Thiên ca, nó giúp cô an thần.

Triệu Thiên cũng tùy ý để cô tựa vào, mặc kệ những đôi mắt to mắt nhỏ nhìn về bọn họ, anh chỉ biết, hiện giờ Khả nhi của anh cần anh, anh không quan tâm mọi thứ xung quanh chỉ chỗ, anh nhất mực chỉ quan tâm Khả Nhi mà thôi. Vậy nên mọi sùng nịnh yêu thương anh đều dành cho cô nhóc này.

“Châu nhi” giọng nói mang theo sự tức giận mà cao lên, gần như hét lên.

Khả Nghi bắt giác run lên, đôi mắt chớp nháy hiện lên màu đỏ lửa.

Triệu Thiên nhăn mày, vỗ vỗ lưng của Khả Nghi, hắn cảm nhận được sự tức giận của cô bé. Nhìn Anh Khoa đang đi tới, ánh mắt gắt gao như muốn ăn thịt con mồi, Triệu Thiên tự hỏi có phải hắn quá nhẹ tay với thằng oắt này rồi không? Hắn âm lãnh mà nhìn Anh Khoa, chỉ cần hắn bước tới thêm một bước, Triệu Thiên sẽ không từ mà tặng một cú đá.

Nói thì lâu nhưng làm thì nhanh, khi kết thúc phần thi xong, vừa bước xuống hắn nhìn thấy Châu nhi tựa đầu vào Triệu Thiên một cách thân mật, không để ý mọi người trong phòng đều đang thì thầm, lòng vừa ngứa, vừa tức giận cao giọng gọi tên Châu nhi, chỉ muốn đi lại lôi châu nhi ra khỏi người tên giáo sư kia. Con tức giận thổi bay luôn lý trí của hắn, mặc kệ Triệu Thiên âm lãnh nhìn hắn, hắn cứ bước tới, chỉ là chưa kịp đưa tay chạm Châu nhi, ngực

bỗng đau nhói và mọi thứ tối sầm, hấn chặt vật nằm xuống sàn.

Mọi người trong phòng không khỏi hít một ngụm, giáo sư cư nhiên cứ thế mà nhấc chân một cước đá ngay ngực Anh Khoa, một chút cũng không thương tiếc. ai cũng không dám thở, phải biết Anh Khoa có bối cảnh không hề đơn giản nha, nhưng mà nhìn lại thì ai cũng không dám hé mồm ra, bởi sát khí xung quanh vị giáo sư tự hồ như tu la địa ngục, nồng nặc.

“cút” âm thanh lạnh lùng cất lên, làm cho không khí càng ngày càng ngưng trệ.

Anh Khoa hít thở vài lần mới thông được, hấn trừng mắt nhìn hai người, hấn thật không dám tin Triệu Thiên sẽ ra tay, còn Châu Nghi cứ như không tựa vào Triệu Thiên. Tim hấn đau, nhưng cái tôi của hấn còn cao hơn, vất vả đứng lên, đối diện với sát khí tỏa ra từ người Triệu Thiên, lòng hấn có chút run, nhưng hấn bắt chấp.

“thả Châu Nghi ra, tôi sẽ không tính toán việc thầy đánh tôi”

“cút, tôi không nói thêm lần nữa” hấn tưởng Triệu Thiên này là ai mà dám nói ra câu đó? nhưng giờ không phải lúc Triệu Thiên dằng co với tên này, bởi hấn cảm nhận được sát khí từ Khả nhi, hấn là sự tức giận đang lan ra, cũng may là Khả nhi cúi mặt xuống, nếu không, nhưng cứ như vậy thì không ổn. nghĩ làm liền, hấn lúi điện thoại ra, ấn số.

“đến phòng chờ sau hội trường gấp” nói xong tắt máy, cuối người bé Khả nhi đi về phía ghế salong. Cuối mặt xuống thì thầm bên tai Khả nhi, mặc cho Khả Nghi tay nắm chặt vật áo của hấn, vùi mặt vào lồng ngực vững chãi.

“nghỉ ngơi đi, có tiểu Thiên ca ở đây”

Mọi người há mồm, kinh ngạc nhìn hành động của giáo sư, lúc này tiếng động lớn, nên nhóm người Thảo Yên chú ý, chạy lại bên Anh Khoa, cũng há mồm không biết nói gì, cái này, cái này..

Mà Anh Khoa thì càng đen mặt, bước lên ngăn trước mặt Triệu Thiên.

“buông ..”

Lời còn chưa nói hết đã bị đá văng ra xa 5 bước, lần này thì Anh Khoa thật sự không ngồi dậy nổi, chỉ trơ mắt đỏ ngẫu mà nhìn Triệu Thiên. Mọi người cũng không dám đi lại đỡ, chỉ có nhóm của Thảo Yên là chạy lại vội đỡ Anh Khoa lên, ánh mắt bất mãn nhìn về Triệu Thiên.

“anh kia, sao anh lại đánh Anh Khoa? có biết đánh người trong học viện này là bị phạt tù không hả?” Chu Phụng bất mãn lên tiếng, cô không biết Triệu Thiên là giáo sư lớp Vũ nha, lúc đầu nhìn thấy Triệu Thiên, trái tim cô đột nhiên nhảy dựng lên, trời ạ, còn đẹp hơn cả giáo sư Khôi Bản nữa, nhưng là khi thấy Triệu Thiên ôm Khả Nghi, cô lại thấy chướng mắt.

“không được vô lễ với giáo sư” Nhượng Thủy này giờ nhìn hết thấy, giờ mới lên tiếng, giọng nói ôn nhu, làm dịu đi phần nào cái không khí ngột thở này.

Chu Phụng há miệng muốn nói thêm, nhìn thấy ánh mắt của Nhượng Thủy thì lại thôi.

“dù là giáo sư đi chăng nữa, thì cũng không nên đánh học viên, học viện này từ xưa tới giờ nào có giáo sư đánh học viên?” Uy Hải mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Triệu Thiên, lòng tràn đầy sự căm ghét, khi thấy Triệu Thiên vẫn cứ lạnh lùng mà ôm Khả Nghi trong lòng, ngang nhiên ngồi xuống ghế, ôn nhu chăm sóc.

“cậu ta là đáng bị đánh” Triệu Thiên cũng lười chú ý mặt mũi mấy tên này. Hấn chỉ muốn làm dịu cơn giận của Khả nhi, có hấn mới biết, hiện tại Khả Nhi đang run lên vì giận, hấn biết Khả nhi là đang nén cơn giận vì mục đích của cô bé, nhưng như thế thì hấn đau lòng, hấn muốn cô cứ thoải mái chính cô, không nên nén giận cùng ngượng ép chính mình, hấn có khả năng để che chở cho cô mà, bất giác giờ hấn thấy ghét cái người đang nằm viện kia.

“có vô lý quá không? bạn tôi làm gì mà đáng bị đánh?” Uy Hải thật sự tức giận, ở đâu ra cái vị giáo sư không phép tắc này?

“cản đường” lạnh hạt phun ra hai từ, suýt chút nữa làm mọi người nghẹn họng.

“yêu cầu giáo sư xin lỗi bạn tôi, nếu không thì giáo sư đừng mong ở lại học viện này” Thảo Yên thật sự không nhìn được nữa, Anh Khoa gần như muốn ngất đi vì lồng ngực đau đớn.

Câu vừa nói ra, cả phòng gần như thờ dài, ai cuối cùng thì Thảo Yên cũng đã nói, ai bảo Thảo Yên có bối cảnh này, có thể hô mưa gọi gió trong học viện này, e là lần này giáo sư cũng là cuối đầu đi ra rồi. mọi người nhất loạt nhìn về Triệu Thiên.

“giáo sư, vẫn là nên để em xem thử bạn ấy, học viện có phòng y tế” Nhượng Thủy tiến lại muốn xem Khả Nghi, nhưng chưa đi được bước nào đã nghe Triệu Thiên nói.

“không cần. ai tới lượt thi thì tiếp tục thi, còn không thì giải tán”

“nếu giáo sư không xin lỗi Anh Khoa thì bạn kia cũng đừng hòng được phép thi” Thảo Yên lạnh lùng phán quyết.

“nếu vậy thì cô cũng đừng mong kéo vỹ nữa đi” Triệu Thiên thờ ơ nói ra câu đó, khiến ai cũng kinh ngạc. Thảo Yên đen mặt, muốn nói thêm thì thấy chủ tịch học viện trán lấm tấm mồ hôi chạy vào, nhìn xung quanh rồi chạy về phía Triệu Thiên cuối người chào. Cảnh tượng này thật sự, thật sự không dám

tin, ai cũng không dám tin, rằng đường đường là chủ tịch học viện lại cuối người với một giáo sư trẻ tuổi..mà sự việc vừa rồi...ai, nhưc đầu rồi đây. Nhóm Thảo Yên thì cứng mặt nhìn chủ tịch, bọn họ chỉ có thể với tới hiệu trưởng chứ chưa thể với chủ tịch nha, vậy mà...

“Hạ thiếu gia, cậu gọi tôi có gì không?” có gắng tươi cười lấy lòng, mặc dù trán ông mồ hôi rơi như mưa, đang ở sân bay, chuẩn bị cho chuyến công tác thì bị gọi dứt về đây, dù cấp bách có quan trọng đến đâu thì ông đều phải bỏ xuống mà đi theo cuộc điện thoại này.

Triệu Thiên cũng lười quan tâm, tay vẫn ôn nhu vỗ đều đều trên lưng Khả Nhi.

“ở đây có kẻ cản đường, nhận bảy người, tôi mới nhấc 2 bước chân, hần là gãy 3 cái xương sườn,và một cô gái uy hiếp không cho bạn gái của tôi thi, bảo tôi phải xin lỗi cậu kia thì mới cho bạn gái tôi lên thi. Ông tự giải quyết đi.”

“vâng vâng, ”chủ tịch lạnh sống lưng mà khom người, liếc nhanh xung quanh đã nhận định được 2 kẻ gây rối, đang định đi lại mắng bọn họ thì nghe.

“mang ra chỗ khác mà giải quyết, ở đây ồn ào quá, còn nữa, tôi muốn cô kia vẫn tiếp tục phần thi của mình.” Triệu Thiên không quay mặt nhìn nhóm người bọn họ, nhưng ngón tay đưa lên chỉ chính xác mặt Thảo Yên, lúc này đang xanh xanh đỏ đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Sóng Ngầm

“còn đứng đó làm cái gì, không nghe thiếu..giáo sư nói sao?giải tán, việc ai người đó làm. Còn đám người các em,nâng học viên kia theo tôi”

Chỉ trong chốc lát, căn phòng lại yên tĩnh, nhưng sự yên tĩnh này thật sự ngột ngạt, ai cũng không dám ồn ào, họ không dám tin, chỉ là một giáo sư mà sao chủ tịch lại cuối người? hô đồ mà. Mà đối diện với Triệu Thiên là đôi mắt có chút ướn át cùng quan tâm, còn ai ngoài Nhược Thủy đây?lòng cô hiện giờ rối bời, không rõ cảm xúc trong lòng mình, có đồ kỵ, có thần tượng, bởi chàng trai phía trước, thật sự rất hoàn hảo, sự ôn nhu, sự bảo vệ ấy, cô muốn mình là người đang nằm trong vòng tay ấy. đôi mắt lộ lên vẻ si mê khó thấy, cô chỉ lặng lẽ ngồi đối diện mà nhìn Triệu Thiên.

Mà Triệu Thiên thì hoàn toàn không để vào mắt vẻ mặt mỹ miều ấy, chỉ quan tâm cô gái trong lòng mình vẫn đang gắt gao không chế cảm xúc.

“anh hát em nghe nhé, khẽ thôi, ngoài em ra không ai nghe cả.” Triệu Thiên khẽ thì thầm bên tai Khả Nghi bài hát ở quê hương thảo nguyên, bài hát lúc nhỏ khả nghi dạy hần hát bên đồng lửa bắp bùng, bài hát khiến hần mở lòng mình ra sau sự mất mát, và cũng là bài hát tuổi thơ của 2 đứa. cảm nhận được người trong lòng đã bình tâm, hần mới thở nhẹ một hơi. Mà nào biết cử chỉ này giờ của hần làm cho người khác ở góc độ nhìn lại có mùi vị ái muội khác nhau.

Phòng y tế

“các cô cậu lần sau tránh xa người của giáo sư Triệu ra, mà không, tốt nhất là đừng có quan hệ gì, yên yên ổn ổn cho tôi” chủ tịch trầm mặt nhìn nhóm người Thảo yên.

“chủ tịch, ngài cũng thấy Anh Khoa...”Uy Hải lên tiếng

“vậy các cô cậu có muốn học ở học viện này hay không?tôi nói cho các cô cậu biết, nguyên cái thành phố này đều là của Hạ thiếu gia, các cô cậu mà không yên yên ổn ổn thì đừng mong ở học viện này, có khi chọc giận cậu ta, các cô cậu cũng đừng mong trở tài nghệ nữa”

“nhà họ Hạ? chủ tịch muốn nói Triệu Thiên là Hạ thiếu gia của dòng họ Hạ?dòng họ có ảnh hưởng lớn tới nền kinh tế, chính trị của quốc gia?”

“còn có ai sao?các cô cậu còn nhớ nửa năm trước học viện bỗng nhiên có quyết định giải tán hay không?nếu không phải nhờ Hạ thiếu gia ra tay thì các cô cậu còn đứng nơi đây?tôi nói, cha mẹ các cậu còn đưa thiệp mời chưa chắc người ta đã nể mặt. vậy mà các cậu xem, hôm nay lại đi dành người với người ta. Thật không ra thể thống gì”

“nhưng cũng không nên ức hiếp người chứ?”

“còn nói?thôi thôi, tóm lại các cô cậu thu liễm và tránh xa cô bé kia ra, nhất là câu đầy Anh Khoa, cha cậu còn muốn ngồi trên cái chức ở học viện này, hừ” ông nói xong, xoay người bỏ đi, để lại cục diện rối rắm.

“Á!!” Chu Phụng đột nhiên hét lên,vội bùm miệng lại.

“mình ra ngoài một lát” nói rồi nhanh chân chạy ra ngoài, nhấc số gọi điện thoại.

Trong phòng không khí cũng không dễ chịu hơn, mỗi người mang tâm tư suy nghĩ riêng, nhưng trong lòng luôn có tính kẻ người khác.

“sắp tới lượt chúng ta rồi, cậu ở đây, lát sẽ có xe đưa cậu đến bệnh viện, chúng ta đi” Uy Hải nhìn đồng hồ, dẫn Thảo Yên đi ra ngoài, để lại Anh Khoa từ đầu đến giờ không lên tiếng, chỉ trầm lặng mà đau đớn. vì sao lại không phải? hay vì cô ấy còn giận? vì sao?

Những việc diễn ra từ lúc đến giờ chẳng qua cũng chỉ là một nốt nhạc đệm trong ngày hôm nay mà thôi, mặc cho phía sau phòng chờ là điều gì. thì bên trên sân khấu vẫn là những tác phẩm tuyệt vời từ những thiên tài học viện làm ra.

những nốt nhạc vang lên hào sảng vào nhau như tình duyên ương, những điệu múa mềm mại mà đầy thần thái, chẳng điều gì có thể cản được sự đam mê với nghệ thuật.

và sau kết thúc, kết quả vẫn không nằm ngoài dự đoán của mọi người, bộ tứ Cẩm và Kỳ, Vũ đều đứng nhất, duy có một cái tên nằm sau cùng khiến ai cũng phải nhìn lại, đó là Bạch Khả Nghi vừa suýt điểm.

Bạch gia

Triệu Thiên lần nữa thay chiếc khăn ướt cho cô nhóc nhà mình, lòng thì không ngừng than thở. nếu hắn biết cô nhóc phải chịu đựng thế này thì ngay từ đầu có lẽ hắn sẽ làm tất cả để ngăn cô lại. vất vả bon chen để vào ngôi trường đầy thị phi đó, lại lặng lẽ làm kẻ xấu tìm cho ra kẻ hại chị mình, giờ lại đánh đổi sức lực chỉ để tìm kiếm kẻ đó về cho người chị mà suốt 17 năm qua chỉ liên lạc nhau bằng thư từ. hắn không biết cái người nằm ở thảo nguyên kia có thực sự đáng để cô gái hắn yêu hy sinh nhiều như vậy không. hôm qua sau khi hoàn thành bài thi Vũ cuối cùng xong, chỉ có thể cố gắng thêm 3 bước đi, lúc cô ngã xuống, tìm hắn gần như muốn rơi ra ngoài, chimong đừng lỡ nhịp nào mà ôm người con gái này vào lòng. nghĩ đến đây, hắn liền lãnh đạm mà âm u, có lẽ hắn nên ra tay rồi, nếu không, cứ tiếp tục đứng phía sau cô gái này, thì một ngày nào đó chính hắn sẽ không còn thấy cô nữa mất thôi. nghĩ là làm, lời điện thoại và quay lưng đi.

ngôi biệt thự lộng lẫy, mà tình thế luôn đem lại cho người khác cảm giác thư thái mà bình yên, nhưng sao bây giờ lại làm cho lòng cô gái sự lạnh lẽo mà đau lòng, tình yêu vừa chớm nở, lần rung động đầu tiên, ngay cả chỉ mới nhịp đầu tiên của con tim lại đau thế này, nhắm mắt thật chặt để không nghĩ đến hình ảnh hôm qua, sự ôn nhu, lo lắng mà đầy sùng ái yêu thương của người con trai đó, vì lý do gì không dành cho cô? vì lý do gì khi người con gái đó ngã xuống, trong mắt anh chỉ có mỗi cô gái đó? vì sao? cô không cam lòng.

hoàng hôn buông xuống, từng ngôi nhà trong lòng thành phố đều mang một dòng nhịp điệu riêng, sự ích kỷ, đau đớn và cả hối hận cùng sợ hãi đang dần lớn lên trong từng người, nhưng mặc cho điều gì sẽ đến, trong một ngôi nhà nhỏ có một bức tranh hài hòa và bình yên. cô gái nhỏ cuộn tròn mình thư thái trong chăn mà ngủ mặc kệ sóng bên ngoài có vỗ đập đến đâu thì bên cạnh cô có một người luôn chống đỡ thay cô.

Chu gia

"tạm thời các người cứ theo dõi cho tôi, tới khi nào nó đi một mình thì xử, nhớ phải làm gì rồi chứ?"

"ạ xin cứ yên tâm, chỉ là một con chuột xinh đẹp mà thôi"

Bạch gia

"chào buổi sáng Thiên ca"

"dậy rồi? cảm thấy thế nào? anh làm đồ ăn sáng cho em rồi đấy" Triệu Thiên gấp tài liệu trong tay, mỉm cười với cô nhóc còn ngái ngủ đang xuống cầu thang, cái dáng vẻ thật chỉ muốn cắn cái mặt cho bót ghét, hắn tự nhủ, không được phải đợi, nếu không có người chạy mất thì khổ lắm

"anh đang cầm gì đấy?"

"bản kế hoạch thôi, em ăn sáng đi rồi thay đồ, hôm nay chủ nhật, anh đưa em đi chơi."

"được đó"

"vậy anh lên phòng trước, nhớ ăn cho hết đồ ăn của anh, không là chúng nó buồn. biết chưa?"

"chúng nó buồn kệ chúng, em và chúng nó anh coi trọng ai hơn hả?"

"tất nhiên là món ăn của anh rồi"

"đồ biến thái mà"

trong phòng

"a lô, tôi muốn trong chuyến đi 7 ngày đến Pari toàn bộ gia tộc Chu của thành phố không còn chỗ đứng" muốn âm mưu với người của hắn? tổ tông của cô còn chưa sinh ra đâu. Phải biết rằng từ khi hắn không còn cha mẹ, hắn đã là một Hắc Diện, kẻ đứng sau nắm toàn bộ vùng kinh tế của quốc gia này, tất cả cũng chỉ vì người con gái kia.

Chương 21

Chương 21

Kể từ khi nhận định cô gái ấy là điều duy nhất hần cần bảo vệ và cũng là điều quan trọng duy nhất của cuộc đời hần, hần đã bắt đầu tạo dựng cho mình một thế lực, một thế lực mà ngay cả Bạch gia cũng chưa thể đuổi kịp, không từ thủ đoạn để vươn lên, tay nhuộm biết bao máu và nước mắt của người khác, nhưng mà hần không hề hối hận, bởi chỉ có mạnh mẽ mới bảo vệ được thứ mà hần bảo vệ. Hần muốn mang lại hạnh phúc cho người con gái đó, người con gái chỉ thuộc về mỗi mình hần, nụ cười hạnh phúc thoát hiện lên khuôn mặt lãnh đạm khiến cho người khác nếu nhìn vào thì cảm giác sợ hãi muốn bỏ chạy bởi sát khí trong mắt không khác gì là tu la.

“Thiên ca, anh đang nhớ ai đó? Em xong rồi, đi thôi” Khả Nghi vòng tay trước ngực, mặt bộ dáng tiêu hồ ly như muốn tìm con mồi, nhìn rất đáng yêu, chỉ muốn dùng tay mà xoa nắn gò má trắng hồng mịn kia, chỉ là dù có đáng yêu đi chăng nữa thì cái người đứng trước mặt cô cũng không để ý bởi anh đang cau mày nhìn cô. Cô muốn mặc đi chơi hay đi giết người mà ngoại trừ cái mặt ra, toàn bộ từ đầu tới chân đều kín mít thế kia?? Thờ dài, được rồi cứ coi như cô nhóc bị ảnh hưởng với cái thế giới này đi. Nghĩ thế anh lôi cô trở về phòng cô.

“đi chơi chứ có phải đi tránh nắng hay đi giết người đâu mà toàn thân đen thui kín mít thế hả?”

“không muốn, em không muốn lộ da thịt, ở đây họ toàn để lộ da thịt trắng bóc thôi”

“chứ ở thảo nguyên em không để lộ à? nói anh nghe thế nào là lộ da thịt?”

“ờ thảo nguyên bọn con trai không có hạo sắc”

“sao lại không hạo sắc? em tưởng...!”

“tưởng gì? tóm lại em không muốn”

“có phải em vẫn còn ám ảnh hôm trước?” hần nhìn cô thờ dài, quả thật là vậy rồi, là hần không chú ý. Nhẹ nhàng vén sợi tóc không an phận trên trán cô, đặt nụ hôn nhẹ lên trán, ôm cô vào lòng mình, hần thật muốn đem cô giấu đi, giấu khỏi sự phiền phức này, cứ mãi ở thảo nguyên như ngày xưa có phải tốt hay không?

“không sao, có Thiên ca ở đây, không ai dám làm gì em đâu, an tâm nhé.”

‘dạ’ tựa vào ngực Thiên ca, mùi hương thoang thoảng trên người anh luôn là vị thuốc an thần tốt nhất với cô, có đôi lúc cô không biết tại sao, chỉ là thật muốn dựa mãi vào vòng tay này.

“em nghĩ con trai thảo nguyên bị mù mắt rồi hay sao mà không hạo sắc hả? chỉ là vì em là công chúa của tộc trưởng, bên cạnh còn có tên vệ sỹ như anh luôn kè kè bên cạnh thì ai dám chọc em hả? cô ngốc”

“sao em không biết nhỉ? Hi hi”

“để xem nào” đưa tay mở tủ đồ, ngón tay thon gọn mà có lực di chuyển một vòng rồi dừng lại chiếc váy tay ngắn ren xuong màu xanh lá dài chạm đùi gối phom rộng đưa cho cô. Xong lại đi tới cầm lên đôi bốt màu đen đặt dưới chân cô.

“bộ này, thêm sợi dây chuyền màu trắng mảnh nữa là oke. Cho em 10 phút” nói xong đi ra ngoài đóng cửa lại, trên môi nở nụ cười hiền khó thấy.

“đồ khó tính” mặc dù nói vậy, nhưng cô vẫn là thích tự tay Thiên ca chọn đồ cho cô.

Trung tâm mua sắm King

“chúng ta sẽ sang Pari vào thứ 7 tới, Thảo Yên, cậu đã chuẩn bị xong chưa?”

“cũng gần xong rồi, hôm nay ra ngoài mua thêm vài thứ cần thiết.”

“vậy còn hai người?” Chu Phụng quay sang mỉm cười nhìn hai người con trai phía sau mình, hôm nay 4 người họ hẹn nhau ra ngoài mua sắm để chuẩn bị cho chuyến đi Pari, có thể vào được trung tâm mua sắm King đã là một sự kiêu hãnh, phải biết khách hàng muốn vào cửa ở King thì thẻ vào cửa đã là thẻ Bạc với số 8 số 0 rồi, mà để mua một món đồ ở đây thì quả thật phải thuộc dạng đại gia trở lên. Cho nên đây là điều Chu Phụng luôn tự cho mình cùng đẳng cấp với Thảo Yên, nói đến độ giàu có thì nhà họ Chu của cô đứng thứ 4 trong top 5 của thành phố, gia tộc của Anh Khoa, Thảo Yên, Uy Hải và Chu gia của cô.

“cũng xong rồi”

“Thảo Yên, tội mình qua kia chọn trang sức đi, mình muốn mua đôi hoa tai”

“được”

Bên ngoài

Một chiếc ô tô màu đen hiệu Vanquish dừng ngay trước cửa trung tâm. chàng trai bước xuống với vẻ mặt không mấy vui vẻ, bước ra cùng là cô gái sang trọng nhưng mà khi nhìn mặt cô thì ai nấy cũng có cảm giác mặt của cô có cả vài kí lô phấn trắng.

“Anh Khoa, hôm nay anh mà không vào cùng em, thì em sẽ về nói lại với Bác gái đó”

“được rồi, đi vào, thật phiền”

“em đến đây mua sắm, nhân tiện vâng lời Bác gái chuẩn bị đồ cho anh để anh đi Pari còn gì”

“có vào không?” Anh Khoa nhú mồm kiên nhẫn, nếu biết phải rước cái phiền phức này, hẳn đã không về nhà sang này, làm thế nào mới bước vào nhà gặp ngay cái Lệ Nhân phiền phức này.

“có có, cũng phải từ từ chứ?” Lệ Nhân bấu môi, chỉnh lại tư thái, tự nhiên khoác tay với Anh Khoa, tư thái khí phách mà đi vào.

“cậu thấy đôi này đẹp không? Hợp với tớ không?”

“đôi kia hợp với cậu hơn”

“chỉ cậu có mắt thẩm mỹ, Uy Hải sao cậu không chọn vật nào đó tặng Thảo Yên của bọn mình?” Chu Phụng cười đùa với Thảo Yên, giấu đi sự ganh ghét trong lòng mình.

Câu nói của Chu Phụng làm cho Thảo Yên ngẩn ngơ, hình bóng mờ ảo của ngày xưa như ẩn như hiện về trong tầm mắt cô.

“được, để xem đôi nào hợp với cậu” Uy Hải giấu những vòng tay, hoà tai, lắc chân được trưng bày, mỗi loại đều mang lại tinh tế và hoàn hảo từng nét chạm khắc. Tay chuẩn bị chạm vào chiếc lắc tay bằng bạc cách điệu trái tim đính pha lê tím.

“anh, cái này đẹp không?” Lệ Nhân cầm lắc tay đeo vào tay hươu hươu trước mặt Anh Khoa, bỏ quên phía sau vài khuôn mặt đang nhú mồm với vẻ bất lịch sự của cô.

“ừ”

“vậy em lấy cái này nhé?”

“tùy”

“ờ đâu ra cái loại ông ọo vậy? rõ ràng người ta đã chọn trước, có gì cô lại cướp?” Chu Phụng bất bình chặn trước mặt Lệ Nhân, cô cũng không quên lờm Anh Khoa.

“cô nói ai ông ọo? nói lại xem? đúng là anh ta chọn, nhưng mà xin lỗi tôi nhanh tay hơn. Hừ”

“cô..”

“bỏ đi, Uy Hải, cậu có thể chọn cho mình cái khác không, cái đó có vẻ không hợp với mình lắm” Thảo Yên nhẹ nhàng giải quyết vấn đề, mọi người xung quanh gật đầu tán thưởng với cách cư xử của cô. Cô cũng không muốn gây phiền phức, quả thật cô không thiếu cái gì cả, hôm nay ra ngoài cốt là giải tỏa mà thôi. Mắt vô tình nhìn lên trên phần cao của kệ trưng bày, cô mỉm cười rồi nhìn Uy Hải

“cái lắc chân kia thì thế nào?”

Câu nói của cô hấp dẫn mọi ánh mắt theo hướng tay cô chỉ, có thể nói đó là sản phẩm tinh xảo nhất trong tất cả các trang sức có tại trung tâm này, sự thanh mảnh của bạc, quả chuông nhỏ nằm cạnh hoa hồng uốn lượn bằng sợi chỉ bạc, tinh tế, thanh mảnh như sợi chỉ, nhưng lại mang cảm giác mạnh mẽ.

“em muốn cái lắc đó” Lệ Nhân nhìn chiếc lắc chân mà tỏa sáng, nếu cô đeo chiếc lắc này có phải cô sẽ nâng mình lên một cấp bậc của giới thượng lưu hay không?

“cái này là bạn tôi chọn trước rồi, không có phần của cô đâu” Chu Phụng cũng ham muốn có chiếc lắc đó, nhưng mà tinh xảo như vậy chắc chắn sẽ rất đắt, như thế thì cô không đủ tiền để trả, nhưng mà cô không có được thì Lệ Nhân cũng đừng hòng có được

“ai nói? cái này ai trả tiền trước thì là của người đó, phục vụ gói lại cho tôi”

“Anh Khoa, có vẻ bạn gái cậu hơi quá đáng rồi đấy”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Anh Khoa, có vẻ bạn gái cậu hơi quá đáng rồi đấy” Công Khôi nhìn Anh Khoa mà chất vấn, không phải Khoa vẫn còn yêu cô gái kia hay sao? hôm nay sao lại đi cùng cái phiền phức này vậy? đã thế còn dung túng cho cô ta?

“nơi này có chỗ cho hạng người như anh lên tiếng sao?” Lệ Nhân liếc mắt với Công Khôi, cô khinh thường kẻ bám đuôi.

“cô nói lại xem?”

“không mua nữa, về”

“không được, hôm nay em nhất định phải có chiếc lắc chân đó, phục vụ đâu? còn đứng đó à, không nghe tôi nói gì sao? gói lại cho tôi”

“hày cô, từ nãy giờ chúng tôi đã nhân nhượng cô lắm rồi, cái lắc này là tôi chọn trước, phiền cô thôi ảo tưởng, phục vụ, mang chiếc lắc đó lại đây giúp em” Thảo Yên cô cũng không phải là kẻ dễ qua mặt khinh thường vậy chứ?

“xin lỗi quý khách, mẫu lắc chân Rose đã có người đặt mua rồi ạ, quý khách có thể chọn mẫu khác có trong cửa hàng ạ”

“mua rồi? nhưng chưa tới nhận đúng không? tôi mặc kệ, nếu phục vụ mà điếc rồi thì gọi quản lý của các cô ra đây, tôi muốn chiếc lắc chân đó.” Lệ Nhân cô không quan tâm ai đến trước đến sau, chỉ cần có tiền là có tất cả, mà tiền là thứ cô không thiếu.

“nếu không thì sao? rõ ràng chiếc lắc đã có chủ nhân của nó, vậy mà cô còn mặt dày đòi sao? thật không dám tin cô bước ra từ danh môn giàu có đấy” Chu Phụng cười mỉa mai nhìn Lệ Nhân.

“ồ không phải chỉ cần tiền là giải quyết được hay sao? Mà tiền thì tôi không thiếu, chứ không tính toán từng con số như ai kia. Hừ, tôi nói lại lần nữa, cái lắc đó tôi lấy, các người làm cái khác hay cách khác mà đưa cho người khác.”

“dạ thành thật xin lỗi quý khách, chiếc lắc này là sản phẩm duy nhất ạ, cửa hàng không có sản phẩm thứ hai, tuy vậy quý khách có thể chọn mẫu khác, tôi sẽ đem vài mẫu ra cho quý khách chọn.” tại sao xui xẻo lại ập đến lúc cô trực ca vậy? ai đó có thể cho cô biết mấy cô nàng có tiền đang đứng mà khoe của không đây? vậy thì cũng đừng làm khó người phục vụ như cô chứ?

“sản phẩm duy nhất? nếu đã có chủ thì thôi, tôi không lấy nữa” Thảo Yên nhìn với vẻ mặt tiếc nuối, quả thật bỏ lỡ vật tinh xảo.

“có thể gọi người đã mua chiếc lắc chân này không? Quả thật bạn tôi rất thích, nếu có thể hy vọng người đó nhường lại” Uy Hải nói với cô phục vụ, hẳn cũng thấy chiếc lắc ấy rất đẹp, mà Thảo Yên cũng rất thích.

“anh, anh nói gì đi, em muốn chiếc lắc đó” Lệ Nhân lôi kéo tay Anh Khoa, mắt không rời chiếc lắc, cô cảm tức mà nhìn 4 người kia.

“phiền chết đi được, lần này thôi đấy, mua xong thì đi về.” gỡ cái tay đang kéo mình ra, rút thẻ Vàng từ trong túi ra, đặt trước mặt bàn.

“tôi muốn mua cái lắc chân đó, bất cứ giá nào” câu nói vừa xong, không khí xung quanh như muốn hạ thêm vài độ, đây không phải là ý vào mình có tiền mà muốn làm gì cũng được sao?

“Anh Khoa, cậu làm vậy là có ý gì?” Uy Hải tức giận nhìn bạn mình.

“Lệ Nhân nói đúng, có tiền, làm gì cũng được”

“cậu..”

“xin lỗi ngài, quả thật chiếc lắc ấy đã có người mua rồi ạ” quả thật là không nên đắc tội với khách có thẻ Vàng nha, là Vàng đó, chỉ có 10 thẻ Vàng thôi.

“tai cô có điếc không hả? anh tôi bảo là bằng bất cứ giá nào đấy, mau mau gói lại cho tôi”

“chuyện này..” cô thật muốn băm vằm mấy người này, chỉ một chiếc lắc thôi mà, có cần làm vậy không? Lúc sang quản lý có dặn, chiếc lắc này không thể bán, nhưng sao lại đem ra trưng bày kia chứ? Cô quay sang nhìn chiếc lắc chân trên kệ thì hốt hoảng muốn vấp ngã, ở đâu ra cánh tay cầm chiếc lắc đó vậy?

“không được, cái này đã có chủ rồi, anh có thể xem các cái khác được không ạ?” tròi ả, đẹp trai quá, 3 người kia đã khòì ngò mà người này thật sự như tranh bước ra vậy?

“à tôi quên, đây, hẳn là quản lý đã nói cho cô biết.” Triệu Thiên đưa ra chiếc thẻ trong veo cho cô phục vụ.

“A.. là ngài, may quá, may mà ngài đến kịp không thì mấy người kia ...vậy ngài cứ tự nhiên, tôi đi thanh toán giúp ngài”

“được” đang chuẩn bị bước đi thì phía trước bị một người chặn lại

“Anh là chủ nhân của chiếc lắ này?” lúc thấy người thanh niên này tự nhiên cầm chiếc lắ, cô đã muốn xông ra giật lấy, nhưng chưa kịp thì thấy anh ta đưa ra chiếc thẻ trong veo kia, mắt cô càng tỏa sáng hơn, đó là Kim Cương, toàn quốc gia chỉ có 2 thẻ thôi, đây không phải là trình độ giàu có cỡ nào sao? Hơn nữa anh ta còn rất đẹp trai, đẹp trai mang chút mùi phong trần nữa, thật hấp dẫn ánh mắt mà.

“tránh đường”

“có thể nhường lại cho em chiếc lắ đó không?em thật sự nhìn trúng nó, và nó cũng rất hợp với em” bộ dáng nhỏ nhẹ điềm đạm của Lê Nhân khiến đám người phía sau muốn lột một tầng da, có cần trờ trên đến vậy không?

Triệu Thiên cũng lười trả lời, nhưng mà hẳn cũng chưa từng gặp cô gái nào mà mặt trắng còn dày như cô gái này, nhìn chiếc lắ trong tay, rồi nhìn cô gái đứng trước mình đang liếc mắt đưa này. Chắc!

“ cô đeo nó, sẽ hạ thấp giá trị của chiếc lắ này” nói xong lướt ngang qua Lê Nhân, đi về phía sofa, trên môi thoáng nụ cười vui vẻ.

“anh nói cái gì?” phải mất 5 giây để cô nhận ra ý nghĩa của câu nói, quay lại muốn chạy theo thì thấy đám người kia lướt ngang qua cô với vẻ mặt đầy khinh khi.

“giáo sư”

“ừ, thành phố này thật hẹp”

“ cậu sao ở đây?” Anh Khoa nhìn sát sao Khả Nghi, hôm nay cô rất đẹp, đẹp theo kiểu nhẹ nhàng mà thoải mái, có lẽ cô mặc gì cũng sẽ rất đẹp, muốn bước tới thêm gần.

“đừng bắt nhả mà nhìn người của tôi như vậy, cẩn thận đôi mắt của cậu, cách chúng tôi vài mét” Triệu Thiên lạnh lùng nhìn Anh Khoa cùng đám người kia.

“giáo sư, thật mạo phạm, chiếc lắ đó, thầy có thể nhường lại cho bạn em được không?”

“không thể, nếu muốn các cô cậu tự thiết kế rồi tự bỏ tiền ra yêu cầu họ làm cho mình một chiếc. còn cái này, là duy nhất.” nói xong, anh ngồi xuống bên cạnh Khả Nghi ngồi, tháo đôi bốt của Khả Nghi ra.

“ cái này tặng em, chính tay anh vẽ và làm ra, cấm có chê bai, và không được tháo ra biết chưa?” nhẹ nhàng xoa gót sen của Khả Nghi, rất mềm, đeo chiếc lắ nhỏ vào chân trái giúp cô, không quên chọc chọc vào lòng bàn chân cô.

“ạ, á nhột” Khả Nghi cười mà rút chân về, cô cũng không cần quan sát ai, bởi ở đây có Thiên ca, cho nên xung quanh cô không cần đeo mặt nạ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.